

รู้ทั้งรู้ว่าเขาป่วนใจให้ใครอีกคนมาโดยตลอด
แต่ก็อยากเห็นว่าเธอจะยอมยกธงขาวบ้างมั้ย น!

Hummingbird Heartbeat

ติดปีก

หัวใจ

ให้รักเรา

โบยบิน

Oh nana เขียน

Jamsai Love Series

Hummingbird Heartbeat ตึกปีกหัวใจ ให้รักเราบิน

Oh_nana ใยู

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-0607-8

ภาพประกอบ พักตร์ปรีดิ์ เฉียวศิริ (kappa)

ภาพการ์ตูนท้ายเล่ม ปัทมา คู่สมบัติ (Arakunae)

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4848

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ทักทาย

ฮัลโหลทุกคน ^_^ มยของนั่งมาแล้วจ้า มาพร้อมกับความสดใสขำขันประหนึ่งสาวน้อยไฮสกูลเช่นเคย แงๆ สายหน้าทำไม เค้าออกจะแสบขนาดนี้ *3* ฮ่าๆ ว่าแต่ช่วงปิดเทอมใหญ่ไปเที่ยวกันที่ไหน หรือหาอะไรทำตอนว่างๆ กันบ้างคะ นั่นแน่ เพื่อนๆ ต้องชอบหยิบนิยายที่ชื่นชอบมาอ่านกันบ่อยๆ ใช่嘛 ยิ่งประเภทที่มีหลายตัวละครในเรื่องเดียวกัน หลายคนก็ต้องแอบลุ้นอยากให้ตัวละครเหล่านั้นได้มีคู่ครองกับเค้าบ้าง ๗๐๗

วันนี้มยของนั่งจึงนำ 'Hummingbird Heartbeat ติดปีกหัวใจ ให้รักเราโบยบิน' เล่มต่อของ 'T.G.I.F สืบรักปีกหัวใจ ใครคนไหนที่ใช่เธอ' ผลงานของ Oh_nana มาฝากผองเพื่อนกันค่า หลังจากที่เล่มก่อนตัวน้องสาวได้พบรักแท้กันไปแล้ว คราวนี้ก็ถึงทีพี่สาวจะได้พบรักแท้บ้าง แต่ด้วยนิสัยที่ชอบทำตัวเริดเกินเหตุ ปาร์ตี้เกิร์ลเกินลิมิต แถมยังโปรดปรานการโขกสับน้องสาวเกินไปนั้น ใ้ววว~ แบบนี้จะหาแฟนได้มั๊ย *- อืม จริงๆ ไม่ควรตั้งคำถามแบบนี้ละคะ เพราะเธอนะมีแฟนเป็นตัวเป็นตนแล้วนะสิ ทว่าเธอกลับไม่มีความสุขเหมือนคนอื่นเค้า @_@ ถ้าอยากรู้ว่าทำไม และเธอจะทำให้ความรักของเธอสุขสดชื่นได้หรือไม่ เอ๊ะ หรือจะมีใครเข้ามาทำให้เธอแฮปปี้มากกว่าคนปัจจุบันนั้น รีบพลิกหน้ากระดาษไปพิสูจน์ด้วยสายตาตัวเองกันเลยดีกว่าค่า ๗๐๗

ด้วยไมตรีจิต

สาวน้อยมยของนั่ง
สำนักพิมพ์แจ่มใส

รู้จัก

นักเขียน

มาสวัสดิกันอีกครั้ง :)

เจอกันอีกแล้วนะคะ เรื่องนี้เป็นเรื่องที่สองของ Oh_nana แล้ว ปรบมือ
เร้ววว แปะๆ

เคยได้ยินคำที่ว่าต้อเท่านั้นที่ครองโลกมั้ยคะ...นั่งๆ อยู่วันหนึ่งเกิดไอเดีย
ขึ้นมาว่าถ้าผู้หญิงคนหนึ่งทำเพื่อผู้ชายคนหนึ่งอย่างสุดความสามารถแม้ว่าเขาจะ
ไม่มีทางมีใจให้เธอเลยก็ตาม สุดท้ายแล้วเขาจะหันมาชอบเธอมั้ย สมมติฐาน
บ้าๆ บอๆ รวมๆ กันมากลายเป็นนิยายเรื่องนี้ค่ะ

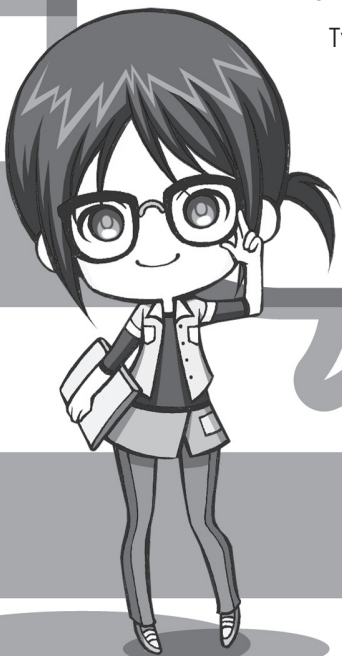
ถ้าคุณไม่ชอบนางเอกขี้งอน คิดมาก และขี้น้อยใจ คุณน่าจะชอบเชลซี
นางเอกของเรื่องนี้ค่ะ ฮ่าๆ แต่ถ้าคุณชอบผู้หญิงปกติๆ เชลซีอาจจะให้ความรู้สึก
บ้าๆ บอๆ เกินไปนิดหนึ่งงง แต่ถ้าลองเปิดใจ เธอก็น่ารักนะคะ (เชียร์สุดฤทธิ์)

ยังงี้ก็ลองอ่านกันดูนะจ๊ะ ชื่อดิฉันไม่ติดมือกลับบ้านไปก็ติจ้า ชอบไม่ชอบยังไง
มาบอกกันได้ :)

Like me : <http://www.facebook.com/ohnanafanpage>

Twitter : @Oh_nananana

Oh_nana

๖๖% จำตัวละครแค่ ๓%

สาวสวยพยายาม

งานหลัก : ตามใจหัว

งานอดิเรก : ทำตัวไร้สาระ

หนุ่มที่ไม่ต้องพยายามก็หล่อ

งานหลัก : แก่ล้งคน

งานอดิเรก : ทำตัวมีสาระ

หนุ่มหล่อใจดี

งานหลัก : ...ก็ทำงาน

งานอดิเรก : ตามเซลล์

บทนำ

**You make me feel like
I'm losing my virginity the first time,
every time when you're touching me.**

ผิดเหรอกที่ฉันเกิดมาสวย ผิดเหรอกที่ฉันเกิดมาหน้าตาดีเหมือนนางฟ้า ผิดเหรอกที่ชื่อเซลซีของฉันสุดแสนจะเก๋ไก๋...ทำไมนะทำไมพระเจ้าถึงได้ประทานหน้าตาที่งดงามแบบนี้ให้แก่ฉันทั้งๆ ที่ท่านรู้ว่ามันจะต้องสร้างปัญหาให้แก่มนุษยชาติแน่ๆ พวกผู้ชายจะต้องปั่นป่วน พวกผู้หญิงจะต้องอิจฉาจนเป็นบ้า พวกเกย์จะต้องกลัใจ...

เอ่อ...ฉันขอสารภาพว่าจริงๆ แล้วฉันก็ไม่ได้เสียใจเท่าไรเหรอกที่เกิดขึ้นมาเป็นแบบนี้

"กรี๊ดดดดดด อย่าตามมานะ"

เสียงของฉันดังก้องไปทั่วสนามเด็กเล่นนี่ เนื้อตัวคลุกฝุ่นทรายขณะที่วิ่งไปบนพื้น ใบหน้าก็เขลอะเลอะไปหมด ฉันกำลังกลัวว่าสิวจะขึ้น แต่แล้วพวกแมกดำก็ยังตามมา พวกบ้าที่ดูจะมีความสุขนักหนากับการแกล้งเด็กผู้หญิงหน้าตาน่ารักอย่างฉัน

ในอ้อมแขนของฉันมีตุ๊กตาบาร์บี้ตัวใหม่ที่ป้ามาร์ธาผู้ใจดีซื้อมาให้ ยัยพวกนั้นอีกจ่าที่ฉันมีบาร์บี้ผมสีทองตัวนี้ ฉันตั้งชื่อให้มันว่าลอนดอน จะได้เข้ากับเชลซีชื่อของฉัน ลอนดอนเป็นบาร์บี้คอลเล็กชั่นที่สวมชุดเก๋เหมือนพวกเชียร์ลีดเดอร์ซึ่งฉันชอบมาก ฉันฝันอยากเป็นเชียร์ลีดเดอร์มา ตั้งแต่ตอนอายุสิบเอ็ดขวบแล้วละ (ก็พูดให้ดูนานไปนั่นเอง จริงๆ แล้วมัน ก็แค่เมื่อสองปีที่แล้ว)

ฉันคือเด็กผู้หญิงที่สวยงามและมีความสุขตั้งแต่เจ้าหญิงตัวน้อยๆ โลกของฉันเป็นสีชมพูช็อกกิ้งฟังก์สไตน์ แต่ตอนนี้แอบหมองนิดหน่อย เพราะพวกแมกด้าไม่ค่อยชอบฉัน ยัยพวกนั้นอีกจ่าที่ฉันน่ารักกว่า ก็ฉัน เกิดมาโชคดีนี่นาที่ไม่ต้องใส่เหล็กจัดฟันแบบนั้น แกรมไม่ค่อยเป็นลิวด้วย จูดีเพื่อนในแก๊งของแมกด้าเป็นลิวตั้งแต่เก้าขวบ แม่ฉันบอกว่าสาเหตุเป็น เพราะที่บ้านหล่อนเลี้ยงดูด้วยของมันๆ เยอะเกินไป

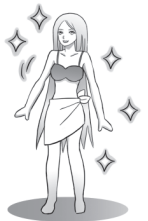
โอ ฉันฟังชานอะไรอยู่นี่ กลับมาที่สาระสำคัญดีกว่า คือพวกแมกด้า ไล่ล่าฉันมาหลายวันแล้วละ ตั้งแต่เอาไม้บรรทัดของฉันไป แกล้งแฟนของฉัน (ถึงฉันจะอายุสิบสาม แต่ขอบอกว่าฉันเชี่ยวชาญด้านความรักมากนะจะ แฟนของฉันชื่อมอริส เขาหล่อดีแต่ขี้แยไปหน่อย ก็ว่าจะเลิกเร็วๆ นี้แล้วละ แต่ติดปัญหาตรงที่ฉันกำลังคิดอยู่ว่าต่อไปจะควบบีบบีหรือแมทริวดี) ไปจนถึงเอาข้าวกลางวันของฉันไป และอย่างที่เห็น แยมตุ๊กตาของฉันนี่แหละ

ฉันเริ่มเหนื่อยกับการวิ่งแล้ว บอกตรงๆ ว่าไม่ชอบเลยเวลาเหง้อออก เวลาหายใจก็อึดอัดเหลือเกิน การออกกำลังกายนะมีไว้ทำให้หุ่นสวย เท่านั้นแหละ และตอนนี้ฉันยังไม่ต้องการมันหรรอก ก็หุ่นฉันยังดีอยู่เลยนี่นา ฉันไม่เกะเรื่องออกกำลังมาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว ผู้หญิงไม่ต้องแข่งแรงนักหรรอก เพราะเดี๋ยวผู้ชายก็มาช่วยเหลือ จริงไหมละ...คิๆ

และขณะที่ฉันคิดอะไรเพลิดเพลินอยู่นั้น ฉันก็ล้มลง จังหวะนั้นเอง พวกแมกด้าก็มาล้อมหน้าล้อมหลังฉันไม่ให้มีทางหนี มองจากมุมข้างล่าง ยัยพวกนี้ดูตัวใหญ่น่าเกลียดเหมือนยักษ์จังเลยอะ :(

"หิ เชลซี ยัยหน้าผุ ในที่สุดก็เลิกหนีซะทีนะยะ"

แมกด้าพูดไม่ชัดเท่าไรเพราะใส่เหล็กจัดฟัน น่าสงสารหล่อนที่

พันแต่ตั้งแต่สามขวบจากสาเหตุล้มกระแทก ฉันว่านอกจากพันที่บิ่นไปแล้ว บางที่อุบัติเหตุครั้งนั้นก็อาจจะทำให้สมองหล่อนมีปัญหาไปด้วย

เพราะมืออย่างที่ไหนมาเรียกผู้หญิงสวยๆ อย่างฉันว่ายัยหน้าๆ... ฉันแค่เป็นกระไม่ก็ลืบจุดเองนะ

"พวกเธอนะบ้านขาดความอบอุ่นสินะถึงได้มาแก่งฉันแบบนี้..."
ฉันพูดขึ้น "คงจะอธิบายฉันด้วยละสิ่งที่เกิดมาสวยกว่าพวกเธอ"

ฉันพยายามลุกขึ้นยืนอย่างมั่นคงอยู่กลางวงล้อมของยัยพวกนั้น เข้าของฉันเจ็บที่เดียวและเลือดกำลังไหล แต่ใน Seventeen เขียนไว้ว่า ถ้าถูกรังแกให้แสดงความเข้มแข็งออกมา เพราะนั่นคืออาวุธที่สำคัญและสวยงามที่สุดซึ่งผู้หญิงพึงมี

และมันก็จริงซะด้วย แมกดำดูไม่พอใจเอาซะเลยกับคำพูดของฉัน หล่อนกรีดเสียงดังด้วยความโมโห

"ยัยบ้า!! ยัยอุบาทว์หน้ากระ!! คิดว่าตัวเองสวยสักแค่ไหนกันเชียว"

ฉันโกรธจนแทบจะกรีดออกมาเหมือนกัน ยัยพวกนี้เอาแต่ย่ำเรื่อง กระบนใบหน้าฉันอยู่ได้ คอยดูเถอะ ถ้าฉันมีเงินเมื่อไหร่ ฉันจะไปทำ เลเซอร์ลบกระออก (ฉันเคยแอบจิกเงินแม่ไปที่โรงพยาบาลเหมือนกัน แต่หมอบอกว่าฉันยังเด็กเกินไป...เซอะ ลืบสามขวบไม่มีสิทธิ์สวยหรือไรงี้แกกันชัดๆ) ฉันกระซิบลอนดอนที่อยู่ในอ้อมแขนไว้แน่นเหมือนมันเป็น กำลังใจให้ฉันเข้มแข็งเข้าไป

"ฉันก็มีแค่กระ ไต่ไปเดียวให้หมอลบก็ได้..." ฉันพูด "แต่พวกเธอนะ คิดจะสวย...คงยากกว่าฉันเยอะเลย"

"..."

"เธอ แมกดำ คิดว่าพอจัดฟันเสร็จแล้วเธอจะสวยเหรอก ไม่มีทางเหรอกยะ หน้าตาเธออย่างกับสกุปู้ดู" ฉันไล่ชี้ไปที่ละคน "ส่วนเธอ เอลลี จมูกเธอก็อย่างกับตะขอ จอร์จิน่า เธอกันใหญ่เกินไปแล้วนะ จูดี ลิวเธอ เยอะอย่างกับคนเป็นอัสกุอัสไธแนะ และลูเซีย...ถ้าเธอยังมีขี้มูกย้อยอยู่แบบนี้ ฉันบอกได้เลยว่าไม่มีหนุ่มที่ไหนอยากเข้าใกล้เธอแน่ ซาตินี่เธอ ไม่ได้แต่งงานเหรอก"

ยัยพวกนี้ได้ยินคำตอบโต้ของฉันแล้วถึงกับยืนนิ่งไปเลย คงจะอึ้งที่ได้รู้จุดบกพร่องบนร่างกายของตัวเอง ในที่สุดลูเซี่ยก็ร้องให้ออกมาคนแรก

"เธอใจร้าย...ฮือๆๆ" ชี้มุกยัยนี้ย้อยอีกแล้ว "ฉันเป็นแบบนี้เพราะฉันป่วยเป็นภูมิแพ้ต่างหาก"

เสียงลูเซี่ยพูดจาอู้อี้ฟังไม่รู้เรื่อง แมกด้าเห็นเพื่อนร้องไห้แล้วเลือดขึ้นหน้ายิ่งกว่าเดิม

"ไม่ต้องร้อง ลูเซี่ย" หล่อนสั่งเสียงเข้มแบบหัวโจกแล้วออกแรงผลักดันอย่างแรง "ยัยสารเลว เธอกลัวยังไงมาว่าพวกฉัน!!"

พลัก!

ฉันล้มลงกับพื้น มันเจ็บมากๆ เลยละ รู้สึกได้เลยว่าก้นของฉันคงจะบวมช้ำไปอีกสักพักใหญ่ ทำไมแมกด้าแรงเยอะขนาดนี้นะ นอกจากไม่สวยแล้วยังถึกอีก จะมีใครเอาเธอม้าย น่าสงสารจริง

และโดยที่ฉันไม่ทันได้ตั้งตัว แมกด้าก็พุ่งเข้ามาฉวยลอนดอนไปจากฉันอย่างรวดเร็วแล้วปาลงพื้น ผุนทรายที่พื้นฟุ้งตลบไปหมด ฉันไถ่คอแค่กสองสามที และเมื่อฝุ่นจางลง ฉันก็เห็นลอนดอนสุดเก๋ของฉันหวั่นพิงพื้นทรายไปแล้วเรียบร้อย ฉันลุกขึ้นและพยายามจะเอื้อมมือไปคว้า แต่แล้วแมกด้าก็เตะขาให้ฉันล้มลงอีกครั้ง

"โอ๊ย!"

ฉันร้อง แต่ไม่มีใครสงสาร แมกด้าหัวเราะอย่างสะใจ

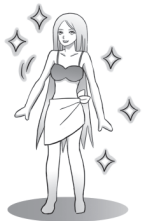
"เราจะทำยังไงกับเธอดีนะ" รอยยิ้มนั้นยิ่งทำให้หล่อนน่าเกลียดขึ้น "อยากเป็นอย่างแม่ตุ๊กตาของเธอม้าย๊ะ"

...เถื่อนซะมดัยยนี้

ฉันไม่ทันได้ตอบโต้หรือปฏิเสธ ไม่ทันได้ฮั่นวอนร้องขอความเมตตาใดๆ ด้วยซ้ำ อยู่ดีๆ แมกด้าก็ใช้มือกระชากผมฉันอย่างแรง แล้วทำท่าจะปักหัวฉันลงพื้นทรายแบบที่ทำกับลอนดอน ฉันร้องแหกปากออกมาสุดเสียง

"ม่ายยยยยย!!!!!!!!!!!!!!"

ไม่ ไม่ใช่ตรงนี้ ฉันชอบชายหาด ฉันชอบความอบอุ่นของเม็ดทราย แต่ฉันเกลียดการเอาใบหน้าไปโดนสิ่งสกปรกที่สุด Cleo บอกว่าการทำ

แบบนี้จะทำให้เราสับสนและรักษาหายได้ยากมาก พี่นทรายมีสิ่งสกปรกมากมาย ทั้งฝุ่น ทั้งเชื้อโรค แถมยังมีน้ำลายของคนที่ชอบถูลงพื้นอีกด้วย ถ้าอยากจะปัดหัวฉันลงพื้นนทราย ช่วยตบฉันแรงๆ สักทีที่ยังจะดีกว่า

"กรี๊ดดดดด!! ปล่อย้านนนนน"

ฉันหลับตาปี๋ เตรียมรับความโหดร้ายที่จะเกิดขึ้น ใบหน้าของฉันใกล้กับพื้นนทรายมากขึ้นจนพอจะได้กลิ่นเหม็นๆ ของมัน ฉันเกลียดกลิ่นนี้มาก แล้วก็เกลียดที่จะต้องโดนเอาหน้าปักลงไปด้วย แหะๆ

ตอนนั้นเองที่มีเสียงของใครบางคนดังขึ้น ทำให้ทุกๆ อย่างหยุดลง

"หนวหนูชะมัด พวกผู้หญิงนี่ไม่มีอะไรจะทำกันแล้วหรอ"

เป็นเสียงของผู้ชาย ดังมาจากทางด้านหลัง ฉันรีบลืมตาขึ้น และเพราะตกใจ แมกด้าจึงเผลอปล่อยมือจากฉัน ฉันอาศัยจังหวะนั้นหันหน้ากลับไปมองทันที

เขาดูเท่จังเลย ถึงแม้จะดูรุ่มราวดูราวเดียวกับฉันก็ตาม

ฉันชอบสีผมของเขา มันเป็นสีน้ำตาลเจือแดงจัดๆ เหมือนสีทองแดง ใบหน้าของเขาได้รูป ปากของเขาก็น่าจิบ สายตาของเขาร้อนแรงจนแค้นมองดูฉันก็รู้สึกละลายแล้ว

"นี่ เธออะ" เขาหันไปทางแมกด้า "รู้รีเปล่าว่าการทำร้ายร่างกายมันเป็นคดีอาญาเลยนะ เธอถูกจับได้ง่ายๆ เลยล่ะถ้าโดนเจ้าทุกข์ฟ้อง"

"แต่ฉันยังไม่ได้..."

"ก็แค่เตือนเฉยๆ ฉันหวังดีนะ :)"

แมกด้าดูโง่งมทันตา ฉันชอบรอยยิ้มของเขาจัง ดูฉลาด...ผู้ชายฉลาดนะดีนะ ใน Cosmopolitan บอกว่าพวกเขาจะมีความสามารถทางเพศ (มันแปลว่าอะไรฉันก็ไม่แน่ใจ แหะๆ) แถมฉันว่าผู้ชายฉลาดก็ดูเท่ขึ้นดีนะ...

"อย่ามายุ่งดีกว่า! นี่มันเรื่องของผู้หญิง" แมกด้าว่า

"จ้ะ...โอเค ตามสบายนะ" หนุ่มน้อยคนนั้นยกไหล่ "กำลังใจที่อยู่ตรงนั้นคงบันทึกภาพของพวกเธอพอให้ศาลเยาวชนตัดสินได้อย่างง่ายดายเลยทีเดียวนะว่าจะส่งพวกเธอไปอยู่โรงเรียนดัดสันดานที่ไหนดี"

อ๊ายๆ เขาเท่มาก ฉันไม่ค่อยเข้าใจคำพูดของเขาหรอก จะมีเด็ก

รุ่นเรารู้สึกคนที่รู้คำศัพท์ยากๆ แบบนั้น เขาต้องฉลาดมากแน่ๆ ฉันประทับใจเหลือเกิน

พวกแมกด้ามองตรงจุดที่เขาพูด มีกล้องติดอยู่บนเสาไฟสูงชะลูดจริงๆ ด้วย เหมือนจะเป็นกล้องบันทึกภาพของพวกตำรวจจราจร แต่ใช้ว่ามันจะบันทึกแต่ภาพรถอย่างเดียว แมกด้ามก็ไม่ไ่เกินกว่าที่จะไม่รู้ว่าการทำงานร่างกายต่อหน้าเจ้ากล้องตัวนั้นรังแต่จะสร้างความอึดให้แกชีวิตตัวเอง หล่อนสะบัดหน้าเดินนำออกไป

"ช่างเถอะพวกเรา ไว้คราวหน้าก็ได้ ไปเถอะ"

ลูกสมุนของแมกด้ามก้าวเดินตามหล่อนไปกันเป็นขบวนอย่างว่าง่าย พวกหล่อนเหยียบลอนดอนน้อยของฉันจนจมพื้นทรายด้วย แต่ฉันไม่ได้สนใจ เพราะหนุ่มที่ยืนอยู่ตรงนั้นดึงดูดความสนใจของฉันไปจนหมด

"เอ่อ...ขอบคุณนะ"

นี่มันความรู้สึกอะไร...ฉันไม่เคยรู้สึกเงินอวยกับผู้ชายคนไหนมาก่อนเลยนะ แม้แต่กับมิสเตอร์เดวิด ครูสอนวาดรูปสุดฮอตของเรายังไม่ทำให้ฉันชื่นขนาดนี้ เขาต้องเป็นคนพิเศษแน่ๆ

"ไม่เป็นไร ที่จริงฉันก็แค่หนวกหูเสียงร้องของเธอ" เขาว่าพลางมองดูฉันตั้งแต่หัวจรดเท้า "แล้วเธอจะนั่งอยู่กับพื้นอีกนานมัย ขอบลูกผู้หนึ่งใจ"

ฉันไม่อยากให้โซลเมต (ตั้งแต่เมื่อไหร่) ของฉันมองว่าฉันสกปรกก็เลยพยายามจะลุกขึ้น แต่คิดอีกทีมันก็มีแผนที่ดีกว่านั้น

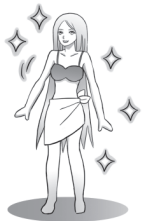
"โอ๊ย...ฉันลุกไม่ไหวนะ" ฉันพูดแล้วกุมหัวเขาโอดโอย "มันเจ็บมากเลย"

เขามองฉันด้วยสีหน้าเรียบๆ "เธอยังไม่ได้พยายามจะลุกเลย"

ฉันก็เลยลองพยายามให้เขาดู แต่สุดท้ายก็ล้มไม่เป็นท่า ฉันไม่ได้แสดงนะ แค่ไม่ได้ใช้ความพยายามทั้งหมดเท่านั้นเอง

หนุ่มน้อยคนนั้นเห็นท่าทางฉันแล้วคงรู้สึกรำคาญ เขาเลยเดินเข้ามาหาแล้วยื่นมือมารับ เขาช่างดูทำอะไรอย่างนี้ในเวลาแบบนี้...โอ๊ย ฉันไม่เคยเจอใครอย่างเขาจริงๆ นะ

ฉันวางมือลงบนฝ่ามือเขา พยายามส่งสายตาวานishingให้ด้วย แต่

เหมือนเขาจะไม่ได้มอง ไม่เป็นไร โอกาสยังมีอีกหลายหน ฉันค่อยๆ
ลุกขึ้นยืนอย่างทุลักทุเล จริงๆ แล้วมันเจ็บใช้ได้เลยนะ...

"โอ้ย..." แล้วก็เลยร้องนิดหน่อย ให้ดูบอบบางน่าปกป้อง

"เธอเจ็บมากมัย" เขาถาม กรีด เขาเป็นห่วงฉันอะ

"อ้อ ตอนล้มนะเจ็บมากเลย ฉันว่าหัวเข่าฉันคงจะเป็นแผลเป็น
แล้วละ" ฉันเลือกจะพูดถึงเขาที่ถลอกมากกว่าจะพูดถึงกันที่เจ็บกว่าเขา
ซะอีก แต่เขาเป็นคนที่ไม่เหมือนใคร ฉันบอกแล้ว...

"ฉันว่าเธอควรจะห่วงกันเธอดีกว่า อาจจะถูกงูกัดก็ได้นะ เธอ
ล้มแรงมากเลย"

"ไม่เอานะ" คราวนี้ฉันเริ่มกลัวจริงจัง "แล้วมันจะเป็นยังไง กันฉัน
จะผิตรูปมัย แล้วแบบนี้ใครจะมาแต่งงานกับฉันละ"

เขาพุงฉันมาส่งตรงม้านั่งซึ่งอยู่ไม่ไกลจากสนาม ฉันค่อยๆ นั่ง
ลงไปอย่างประคับประคองกันน้อยๆ และก่อนจะจากกัน เขาก็พูดขึ้น

"ถ้ามีผู้ชายคนไหนจะไม่อยากแต่งงานกับเธอเพียงเพราะกันเธอ
ผิตรูปละก็..."

"..."

"บอกให้มันไปตายได้เลย เพราะผู้ชายแบบนั้นทำตัวไร้สาระเกินกว่า
จะมีชีวิตอยู่"

...ไม่ไหวแล้ว ไม่ไหวแล้ว หัวใจของฉันกำลังโอบบิ้น ทำไมเขาเท
แบบนี้ละ

ฉันมองแผ่นหลังของเขาที่ค่อยๆ ห่างออกไป...ทำไมนะเวลาของเรา
ถึงได้น้อยแบบนี้ ฉันคิดถึงทุกมารยาและกลเม็ดที่เคยอ่านจากนิตยสาร
ทุกเล่ม แต่ตอนนี้คิดยังไงก็คิดไม่ออก ฉันเลยตัดสินใจทำตามความต้องการ
ของตัวเองซะเลย

"นาย...ชื่ออะไรเหอ"

เขาหยุดเดิน นั่งไปพักหนึ่งแล้วหันมาตอบฉัน

"ชื่อของฉันคือ...โจชัว แลมเบิร์ต"

โจชัว แลมเบิร์ต...ฉันสาบานว่าฉันจะต้องทำให้นายกลายเป็น

ของฉันให้ได้เลย

1

I make you bloom like the flower that you never seen.

Under the sun we are one buzzin energy.

เคยมีหนังสือเล่มไหนสักเล่มเขียนไว้ว่าการเป็นผู้หญิง (ที่ยังสาวและ
อยากสวย) นั้นยากกว่าเป็นชานาแซอีก เพราะเรามีอะไรมากมายเหลือเกิน
ที่ต้องเก็บเกี่ยวและใส่ปุ๋ย...ชนชาติที่ต้องแวกซ์ รักแร้ที่ต้องโกน ชนคิ้วที่
ต้องจัดระเบียบ ชนตาที่ต้องดัด เซลล์ผิวที่ต้องผลัด เซลล์โลดที่ต้องกำจัด
โคนผมที่ต้องเติมสี โคนเล็บที่ต้องพ่นต์เพิ่ม และอื่นๆ อีกมากมาย
ซึ่งเอาเข้าจริงๆ แล้ว เพียงละเลยมันแค่สักวันสองวัน ผลผลิตที่ทำมา
ของเราก็จะกลับกลายเป็นเมล็ดอีกครั้งอยู่ดี

ฉันว่ามันจริงมาก มันแย่มาก และมันน่าเบื่อมาก แถมเปลืองเงิน
ไม่ใช่เล่น

ถึงกระนั้นฉันก็ยอมเป็นผู้หญิงดีกว่าต้องไปเป็นชานา อย่างน้อย
บรรดาเรื่องจุกจิกทั้งหลายของเราก็ไม่ต้องออกแรงมากจนมือกร้าน

ฉันที่มุ่งแค่กางเกงในกระดาดตัวเดียววนอนผึ่งเหมือนไกรอเข้าเตาอบ
อยู่ที่ร้านสปาแบบตะวันออกในตัวเมืองฟิลาเดลเฟีย ส่วนทั้งตัวถูกพันไว้ด้วย
ผ้าขนหนูสีขาว ฉันกำลังจะทำการแวกซ์ขนหมดตัว...ซึ่งมันก็ทำให้ฉัน
หมดตัวได้จริงๆ กับค่าบริการ แต่ใครจะสน บนโลกที่ผู้หญิงมีขนถูกมอง
ว่าเป็นเหมือนคนป่า เป็นใครก็ต้องยอมแลกทั้งนั้นล่ะ

ไอโกะเป็นพนักงานร้านที่ฉันมาทำด้วยประจำ เธอเป็นคนญี่ปุ่น
ตาสองชั้นที่จากบ้านมาไกลและมีอายุมากกว่าฉันแค่ปีสองปี ฉันชอบคุย
กับเธอ เพราะเธอดูเยือกเย็นอย่างน่าประหลาด

"ฉันไม่เข้าใจเขาเลย" ฉันบ่นในระหว่างที่ไอโกะกำลังต้มแว็กซ์น้ำผึ้ง
เป็นนิสัยติดตัวของฉันไปแล้วที่ต้องบ่นขณะปากกว้าง ยังรักษานิสัยนี้ไม่หาย
ซะที "ทำไมเขาไม่โทรหาฉันนะ"

"แฟนเธอนะหรอ" ไอโกะคนแวกซ์น้ำผึ้งในหม้อไปพลางฟังฉันไปพลาง "คนที่คราวก่อนผิวดันเธอด้วยรีเปล่า"

"ใช่ คนนั้นแหละ" ฉันยอมรับแล้วถอนหายใจ "ทำไมเขาเป็นชาแบบนี้"

"เธอคบเขามากี่ปีแล้วล่ะ"

ไอโกะลองเอาแวกซ์น้ำผึ้งมาแตะๆ ที่แขนของตัวเอง เมื่อพบว่าร้อนใช้ได้เธอจึงเริ่มละเลงที่แขนฉัน ฉันปล่อยให้เธอทำพร้อมกับนับเลขในใจไปด้วย

"สองปี ปีนี้ปีที่สามแล้ว" ฉันตอบ พอตบออกไปแล้วก็อยากร้องไห้ "ฮือๆ ทำไมมันเป็นแบบนี้ละ"

ไอโกะไม่ได้ถามอะไรฉันอีก เธอกำลังใช้สมาธิไปกับการดึงผ้าแปะแวกซ์ออกจากแขนฉัน มันจะเจ็บมากถ้าเราดึงผิดมุม ฉันเคยแล้วเมื่อก่อนฉันก็เคยซื้อชุดแวกซ์น้ำผึ้งสำเร็จรูปมาทำเอง มันทรมานเหมือนโดนแส้ฟาดเลยล่ะ (ถึงแม้ว่าฉันจะไม่เคยโดนแส้ฟาดจริงๆ ก็เถอะ) เมื่อแขนของฉันถูกถอนรากถอนโคนออกไปแล้ว ไอโกะก็เริ่มละเลงแวกซ์ลงที่แขนอีกข้างของฉัน จากนั้นก็ฟ้งฉันบ่น บ่น และบ่นต่อไป

"เขาไม่ค่อยแตะเนื้อต้องตัวฉันเลย ไม่ค่อยสนใจฉันด้วย เวลาไปกินข้าวด้วยกันก็ชอบทำเหมือนอยู่ในโลกส่วนตัวคนเดียว ทำไมนะ ทำไมเพราะฉันสวยไม่พอหรอ หรือเพราะฉันมีขน"

ไอโกะรอสักพักก่อนจะดึงผ้าแปะแวกซ์ออกจากแขนอีกข้างของฉัน จากนั้นก็ตอบว่า "เธอไม่มีขนสักหน่อย ฉันก็แวกซ์ให้อยู่ทุกเดือน"

"แต่เขาทำเหมือนไม่สนใจฉันนี่นา ฉันไม่เข้าใจเลย มีผู้ชายที่ไหนไม่สนใจผู้หญิงสวยๆ บ้าง ไม่มีหรอก มีแต่เขานั่นแหละ"

ฉันบ่นไปเรื่อยๆ ไอโกะก็งุ่นงายอยู่กับไต้รักแร้ของฉัน เธอป้ายแวกซ์ลงไปแล้วพูดว่า

"อย่าว่าอย่างนั้นอย่างนั้นเลยนะ ฉันว่าเขาอาจจะเป็นเกย์ก็ได้"

"ไม่มีทาง" ฉันพูดขึ้นทันที "เขาชอบผู้หญิงแน่ๆ!"

แควก!

ไอโกะดึงผ้าแปะแว็กซ์ออกจากผิวหนังได้รั้งอย่างรวดเร็ว ฉันรู้สึก
สับสนนิดหน่อย แต่ก็ดีใจที่ชนรักแร้หายไปแล้ว แต่ไม่ทันไรเธอก็เริ่มป้ายแว็กซ์
ลงไปที่ได้รั้งอีกข้างอย่างไร้ความเมตตา

ในขณะที่จู่โจมอยู่กับรักแร้ของฉัน ไอโกะก็พูดขึ้นมาว่า

"แล้วเธอก็กลัวอะไรอีก ในเมื่อเขาเป็นแฟนกับเธอ เธอไม่ต้อง
คิดมากหรอก บางทีเขาอาจจะมีความเครียดๆ อยู่ก็ได้" เธอพูดอย่างใจเย็น
"พวกผู้ชายก็แบบนี้แหละ ถึงจะชอบมีโลกส่วนตัวแค่ไหน แต่สุดท้ายแล้ว
เขาก็ต้องกลับมาหาผู้หญิงที่เขารักอยู่ดี"

นั่นทำให้ฉันนิ่งไป ไซ้ นั่นแหละปัญหา...

โจชัว แลมเบิร์ตไม่ได้รักฉัน

หรืออย่างน้อย เขาก็แค่ยังไม่รู้ตัวเท่านั้นเอง

ฉันรู้จักเขาตั้งแต่อายุสิบสามขวบ ตอนที่เขาย้ายเข้ามาใหม่ในโรงเรียน
ของเรา เขาเป็นผู้ชายที่สะดุดตาฉันมาก ฉันก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่ามนุษย์
เพศชายอย่างเขาจะสามารถดูดีตลอดเวลาขนาดนั้นได้อย่างไร ไม่อยากบอก
หรอกว่าฉันแอบปิ้งเขาเบาๆ ตั้งแต่แรกเห็น ฉันเฝ้ารอและทำสวอยอยู่ทุกวัน
หวังว่าอีกไม่นานเขาจะหันมาสนใจของฉันเด็ดชะที่

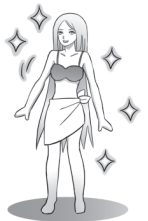
แล้วเวลาก็ผ่านไปห้าปี เป็นห้าปีที่เขาไม่เคยรับรู้ว่ามีตัวตนอยู่เลย
กรีด

มันเศร้าร้าย แต่เมื่อถึงจุดจุดหนึ่ง เรากลับได้มาคบกัน...

เพราะอะไรนั่น โอ๊ะๆ ต้องบอกว่า...มันเป็นความลับสุดยอดของฉัน
กับเขาเลยละ

"เชลซี เธอจะทำเลิบลีอะไรนะ"

เซลีนเพื่อนสาวของฉันถามขึ้น เรานัดกันที่ชาลอนแห่งนี้ทุกครั้ง
หลังฉันแว็กซ์จนเสร็จ มันถึงกำหนดเวลาพอดีที่ต้องเติมสีโคนผมและทำเล็บ
ถ้าไม่นับบรรดาเพื่อนสาวของฉัน ไม่มีหนุ่มที่ไหนรู้หรือว่าจริงๆ แล้วฉัน
ไม่ใช่สาวผมบลอนด์แต่กำเนิด ผมดั้งเดิมของฉันเป็นสีน้ำตาลเข้ม ซึ่งจะเห็น
ชัดเจนมากเวลาที่ผมบลอนด์เริ่มยาว ก็เลยทำให้ฉันต้องเสียเงินเข้าร้าน

ทำผมบ่อยกว่าคนอื่นมาก แต่ฉันก็ยอมแลก เพราะไม่มีสีผมไหนที่เข้ากับใบหน้าของฉันเท่าสีบลอนด์อีกแล้ว เวลาเดินผ่านพวกผู้ชายมองตามกันเป็นทิวแถวโดยที่ไม่เคยรู้เลยว่ามันไม่ใช่ของจริง

แน่นอนล่ะ...ไม่มีผู้ชายคนไหนรู้เรื่องนี้ทั้งนั้น ยกเว้นโจชัวแฟนฉัน เขารู้ทุกอย่างอยู่แล้วนี่

"กำลังล้งเลเรหว่างสี Not So Bora-Bora-ing Pink กับ Too Hot Pink to Hold 'Em นะ เธอว่าสีไหนสวย"

ฉันตอบเซลิน นี่ก็เป็นอีกหนึ่งความเหนื่อยยากของผู้หญิง...ทำไมนะ ทำไมพวกเครื่องสำอางต้องตั้งชื่อให้ยาวๆ ด้วย ไม่ใช่แค่ยาทาเล็บนะ ลองนึกภาพตามดู เมื่อมีคนมาถามฉันว่าวันนี้เอาอะไรไปคอมหน้ามาบ้าง

...ฉันก็จะตอบว่า 'อ้อ ฉันใช้ครีมรองพื้นโฟโตเรดี ทาตาด้วยอายแชโดว์สีมาอุยวาววีและโพลีเอสเทอร์โบรด์ ปิดกั้นด้วยบลัชออนสีมาตาฮารี ทาลิปัสตีแฟชั่นซิติ้ ตบท้ายด้วยแป้งฝุ่นแบบมินิเอร์ลีสีทรานสลูเซนต์'

โดยที่ชื่อทั้งหมดนั้นไม่ได้สื่อถึงสิ่งที่แท้จริงเลยแม้แต่หน่อย...มันยากตรงไหนที่จะเรียกสีแดงว่าสีแดง หรือเรียกสีขาวว่าสีขาวนะ นี่ยังไม่รวมครีมบำรุง น้ำยาย้อมผม เสื้อผ้า กระเป๋า รองเท้า เข็มขัด น้ำหอม และชุดชั้นในอีกนะ (เคยมีคนถามจริงๆ นะว่าฉันใส่เสื้อในยี่ห้อไหนเหรอ ไม่รู้ว่าจะถามไปทำอะไร) ซึ่งมันเหนื่อยมากที่ฉันต้องพูดชื่อสีพวกนี้ทุกวัน วันละหลายๆ รอบ ก็ช่วยไม่ได้นี่นาที่ฉันใส่อะไรก็สวย ทาอะไรก็ดูดี ก็เลยมีแต่คนมาสนใจถามทุกวี่ทุกวัน เกิดเป็นผู้หญิงสวยนี่เหนื่อยจริงๆ นะ

และมันน่าหงุดหงิดตรงที่พวกผู้ชายชอบด่าว่าพวกฉันไร้สมอง แถมยังไม่เคยเข้าใจความเหนื่อยยากเหล่านี้เลย :(

"อืม...มันเลือกยากนะ ฉันว่าสีนี้ดีกว่า" เซลินหยิบสี Too Hot Pink to Hold 'Em ขึ้นมา "ถ้าทาด้วยยาทาเล็บแบบแตกทับลงไปต้องสวยแน่ๆ เข้ากับชุดที่เธอจะใส่ไปปาร์ตี้ของฉันในคืนวันอังคารนี้ด้วยไง"

พูดถึงปาร์ตี้แล้วค่อยชุ่มชื่นหัวใจขึ้นมาหน่อย

ปาร์ตี้ของเซลินเจ๋งเสมอ ก็เหมือนเธอนั่นแหละ เจ๋งดี (แต่ฉันเจ๋งกว่า) เธอเป็นเชียร์ลีดเดอร์ของมหาวิทยาลัย นิสัยก็พอใช้ได้ฉันเลยคบเธอ ฉัน

มักจะได้รับเชิญไปปาร์ตี้ของเธอบ่อยๆ ครั้งล่าสุดที่ไปมีโชว์คนกินไฟด้วย
ไม่ว่าเธอไปหานักแสดงพวกนั้นมาจากไหน แต่มันตื่นเต้นเร้าใจทีเดียว
ฉันชอบมาก

ตอนนั้นเองที่มีเสียงถามขึ้นขัดความคิดของฉันอย่างอยากรู้

"แล้วครั้งนี้โจชัวแฟนเธอจะมาด้วยรีเปล่า"

ฮานนาห์ คิม เพื่อนสาวลูกครึ่งเกาหลี-อเมริกันของเราถามขึ้น
เธอเพิ่งจะสระผมเสร็จแล้วเดินเข้ามา ฉันแปลกใจที่เธอได้ยินบทสนทนา
ก่อนหน้านี้ คำถามของเธอทำให้ฉันอึดอัดมากทีเดียว ทำไมวันนี้มีคนถาม
ถึงโจชัวบ่อยจัง

บอกตรงๆ เลยนะว่าฉันตอบไม่ได้

"ไม่แน่ใจ" นั่นคือคำตอบที่ฉันเลือกจะตอบออกไป "...เขาไม่ค่อยว่าง
นะช่วงนี้"

ไม่จริงหรอก เขาไม่ได้ยุ่งขนาดนั้น อย่างน้อยก็ไม่ยุ่งเท่าผู้หญิง
แบบฉันที่ต้องคอยเข้าซาลอนมาทำผม ทำเล็บ แล้วก็ไปช้อปปิ้งทุกๆ
หนึ่งสัปดาห์แน่นอน (มันเป็นภาระจริงๆ นะให้ตายสิ) ทว่ามีสาเหตุเดียว
ที่ทำให้โจชัวผัดผ่อนฉันได้ทุกครั้งหรือไม่ไปปาร์ตี้อะไรก็ตามด้วยกัน สาเหตุ
นั้นคือ...

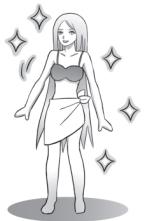
เขาไม่อยากไป

หลายครั้งที่ฉันชวนเขาไปตามที่ต่างๆ ซึ่งหลายครั้งเช่นกันที่เขา
ตอบตกลง แต่พอถึงเวลาจริงเขาก็ไม่ยอมไป ส่วนปาร์ตี้ในวันอังคารที่จะ
ถึงนี้ เขาก็ตอบตกลงกับฉันไว้แล้วว่าจะมา แต่ฉันก็ไม่สามารถมั่นใจอะไรได้
ฉันเลยไม่กล้าที่จะพูดออกไปว่าเขาจะไปด้วยแน่ๆ เพราะฉันกลัวเหลือเกิน
ว่าเขาจะเปลี่ยนใจภายหลังอีก และนั่นจะทำให้ฉันเสียหน้า

แต่เหมือนเพื่อนๆ จะจับพิรุณของฉันได้ เซลีนมองหน้าฉันแล้วถาม
ขึ้นอย่างจริงจัง

"ถามจริงเถอะนะ...เธอกับเขามีปัญหาอะไรกันรีเปล่า"

ปัญหาเธอ ฉันไม่คิดว่าเป็นปัญหาหรอกนะ ก็เราเป็นแบบนี้มา
ตั้งนานแล้ว ตั้งแต่เริ่มคบกัน...เพราะมันเป็นความสัมพันธ์ที่มีเงื่อนไข

ซึ่งก็ตอบไม่ได้เหมือนกันว่าฉันมีความสุขกับปัจจุบันหรือเปล่า
ฉันเลือกที่จะเงียบ และนั่นทำให้सानนาร์หยุดขึ้นบ้าง

"เธอกับเขาไม่เห็นเหมือนแฟนกันเลยสักนิด ไม่ค่อยเห็นเขาไปไหน
มาไหนกับเธอเลย อย่างหาว่าฉันวิจารณ์เลยนะ เขาไม่เห็นเหมาะกับเธอเลย
เชลซี...เธอกับเขาคบกันไปได้ยังไง"

सानนาร์ทำฉันจุกเลยทีเดียวนะ ฉันก็ตอบไม่ได้เหมือนกัน จึงได้แต่นั่ง
เงียบปล่อยให้सानนาร์กับเชลซีนั่งคุยอยู่แบบนั้น

"ใช่ ถึงเขาจะหล่อดี แต่ก็แค่นั้น...เขากับเธอมันคนละขั้วกันชัดๆ ฉัน
ไม่เข้าใจเลยจริงๆ" เชลซีพูดไปโยกหัวไปตามแรงโคโรที่ข้างทำผมดึงผม
เธออยู่ "เธอรู้อยู่แล้วฉันกับเอเดรียนเราจูบกันทุกวัน แล้วก็ทำอะไรสนุกๆ
ด้วยกันบ่อยๆ ว่าแต่เธอกับโจชัวเถอะ เคยทำอะไรบ้าง..."

เชลซีทำฉันจุกบ้าง เอเดรียน หนุ่มหน้าตาดี ผมสีบลอนด์ และ
บ้านรวยที่ว่าเป็นแฟนของหล่อนนั้นฉันรู้จักเขา เขาเป็นเพื่อนที่ดีของฉัน
คนหนึ่งและเป็นแฟนที่ดีของเชลซีจนฉันอิจฉามาก หล่อนพูดถูก ที่ผ่านมามี
ฉันทำอะไรอยู่ ฉันได้โจชัวมาเป็นแฟน แต่ไม่เคยมีสักครั้งที่เราจะจับมือกัน
หรือกอดกันด้วยซ้ำ ลืมเรื่องหวานๆ อย่างจูบหรือมากกว่านั้นไปได้เลย

ฉันกำลังวิตก ในขณะที่เชลซีโยนประโยคไม้ตายมา

"ถ้าความสัมพันธ์ของพวกเขาเธอยังเป็นอย่างนี้ต่อไปนะ มีหวังต้องเลิก
กันแน่ๆ"

เลิกเหรอ...ไม่เอาละ พวกเขาไม่รู้หรือว่าฉันต้องเหนื่อยแค่ไหนกว่า
จะได้เขามา

แต่เชลซีพูดถูกอยู่อย่าง ฉันต้องทำอะไรสักอย่าง ไม่ใช่เพื่อ
ความสัมพันธ์ที่ตึกกลับมา (เพราะมันไม่เคยมี) แต่เพื่อพัฒนาความสัมพันธ์
ของเราที่ยังย่ำอยู่กับที่ไม่ไปไหนให้คืบหน้าต่อเสียที

สรุปว่าเขาไม่มาจริงๆ ด้วย

ปาร์ตี้ของเชลซีที่จัดขึ้นเมื่อคืนวันอังคาร สำหรับฉันมันร่อยมาก
ทั้งๆ ที่นัดกันไว้แล้ว แต่โจชัวก็ไม่มาตามคาด เหมือนเขาจะมีธุระ แต่ธุระ

ของเขาอาจจะไม่ใช่เรื่องมีสาระอะไรเลยนอกจากการไปนั่งอยู่เฉยๆ คนเดียว แล้วมองพระอาทิตย์ตกดินก็ได้ (เห็นชัดเจนมากกว่าจริง) ฉันยอมรับว่าฉันไม่เข้าใจเขา แต่ก็ชอบที่เขาเป็นแบบนี้เหมือนกัน...ผู้ชายลึกลับที่ฉันใช้เวลาเป็นปีๆ ในการค้นหาตัวตนที่แท้จริงของเขา ทว่าฉันก็ยังหาไม่เจอเสียที่

ฉันต้องทำอะไรสักอย่างแล้ว และระหว่างที่อยู่ในงานปาร์ตี้ของเซลินเมื่อคืนนี้ ฉันก็คิดอะไรออก...

ฉันต้องเผด็จศึกเขาซะ

โอเคเดี๋ยวนี้ผุดขึ้นมาตอนที่ฉันบังเอิญไปเห็นอีริกกับแฟนสาวเมกเลิฟกัน อย่างเข้าใจที่ห้องน้ำภายในงานปาร์ตี้ นี่เป็นวิธีที่ดีที่สุด ง่ายที่สุด และชัดเจนที่สุด ที่ผ่านมามีฉันกับโจชัวแทบจะไม่ได้มีความสัมพันธ์ทางกายอะไรเลย เขาเห็นฉันเป็นแฟนหรือเปล่าฉันยังไม่แน่ใจ นั่นคือสาเหตุที่ทำให้ความสัมพันธ์ของเราจืดชืด ตามที่ Cosmopolitan ได้เขียนเอาไว้ สกินชิปคือสิ่งสำคัญสำหรับคู่รักทุกคู่ ฉันต้องได้เขาให้ได้

และนั่นคือจุดประสงค์ของการจัดปาร์ตี้ที่ทำให้ฉันหัวหมุนอยู่นี้

ฉันกำลังจะมีปาร์ตี้...ใช่ เป็นปาร์ตี้ริมสระว่ายนํ้าที่จะจัดขึ้นในคืนวันศุกร์หน้าแบบไม่แคร์ว่าใครจะด่าว่าบ้า เนื่องจากมันใกล้เข้าฤดูหนาวแล้ว แต่คนที่สนใจปาร์ตี้ของฉันก็มีเยอะพอควร บ้านของฉันมีสระว่ายนํ้า...และฉันก็ว่าไม่มีอะไรเหมาะไปกว่าคืนวันศุกร์ที่พ่อกับแม่ไม่อยู่บ้านเป็นประจำ (พวกท่านจะไปซื้อของที่ทำเรือทุกคืนวันศุกร์ กว่าที่จะกลับมาถึงวันเสาร์นูน่นะ) มันช่างเหมาะเจาะเหลือเกินสำหรับฉันที่จะจัดปาร์ตี้ที่เร็ดที่สุด ในประวัติศาสตร์ โดยมีเป้าหมายเดียวอย่างที่บอกไปข้างต้นคือ

จับโจชัว!

แผนของฉันวางเอาไว้ชะดิบดี หลอกให้เขาดื่มเยอะๆ จากนั้นฉันก็จะแกล้งทำเป็นป่วย อ้อนวอนให้เขาเมตตาวาขึ้นห้อง อ่อยเขาเยอะๆ หน่อย แล้วทุกอย่างก็จะผ่านลุล่วงไปได้ด้วยดี ทว่าทุกอย่างที่ฉันเตรียมการไว้มันอาจจะล่มหมดแน่ๆ ถ้าเกิดว่าเขาไม่ยอมมาปรากฏตัวในปาร์ตี้ของฉัน ซึ่งฉันยอมให้เป็นแบบนี้ไม่ได้-เด็ด-ขาด

ฉันยืนรออยู่ตรงบันไดทางขึ้นชั้นห้าปีกฝั่งตะวันตกของตึกภาควิชา กฎหมายของมหาวิทยาลัยฟิล มหาวิทยาลัยของเรา แต่เป็นคณะของเขา ถึงแม้โจซัวจะเรียนกฎหมายและฉันจะเรียนสื่อสารมวลชน แต่มันก็ไม่ใช่ เรื่องยากเลยสำหรับฉันที่จะสืบจนรู้ว่าที่ตรงนี้คือที่ประจำของเขาเวลา หลบผู้คน

ที่ประจำที่มีแต่ฉันเท่านั้นที่รู้

ใช่ว่าเขาไม่เคยย้ายที่ประจำ ก่อนหน้านั้นโจซัวมีมุมประจำตัวอยู่ที่ ห้องเก็บวิทยานิพนธ์เรื่องเซลล์สมองในหอดสมุดกลาง แต่เมื่อฉันไปค้นพบ มันเข้า เขาก็ย้ายไปอยู่บนดาดฟ้าของตึกธุรการ และเมื่อฉันตามไปเจออีก เขาก็หนีไปอยู่แถวบันไดหนีไฟ ในที่สุดเมื่อฉันตามไปทุกที่จนเขาไม่มีที่ ให้หนี โจซัวจึงมาหยุดอยู่ตรงนี้ บริเวณชานพักบันไดที่ไม่ค่อยมีใครใช้ เพราะตึกนี้มีลิฟต์หลายตัว แถมปีกฝั่งตะวันตกก็มีแต่ห้องอาจารย์ที่ไม่ค่อยมีใครกล้าเดินผ่าน ยกเว้นโจซัว (เขาแคร่ที่ไหน ฉันเชื่อว่าต่อให้ เป็นผู้ว่าการรัฐ ถ้าเขาหมั่นได้ เขาก็เดินไปตบหัวได้)

เขาประเมินฉันต่ำเกินไปเสมอ ไม่เคยรู้เลยว่าฉันทำอะไรได้บ้างเพื่อให้ได้เข้ามา

"มาทำอะไรตรงนี้"

ไม่นานนักเขาก็ปรากฏตัวขึ้นด้วยท่าทางนิ่งเฉยและเสียบหูฟังไว้ด้วย ในมือมีประมวลกฎหมายอยู่ ฉันมองเขาแล้วยิ้มกว้าง

"มาชะที ฉันรอตั้งนาน" ฉันเดินเข้าไปเกาะแขนเขา เขาไม่ได้สะบัด ออกหรือแสดงอาการอะไร ฉันจึงเกาะต่อไป "ทำไมนายไม่ไปปาร์ตี้เมื่อคืน นิดแล้วนะ"

"ฉันไม่ว่าง" นั่นไง...คำตอบนี้ฉันได้ ฉันว่าแล้ว "โทเซที"

เขาขอโทเซได้ยังไงนะโดยที่แสดงออกอย่างชัดเจนว่าไม่ได้รู้สึกผิด เลยสักนิด

ฉันถอนหายใจ "ฉันโกรธนะ น้อยใจด้วยรู้มั๊ย"

เขายักไหล่ประมาณว่า 'อย่างกับฉันแคร่' แล้วก็เดินไปนั่งบนชั้นบันได ก่อนจะเปิดประมวลกฎหมายอ่านเหมือนฉันไม่มีตัวตนเลย ทว่าฉันไม่ยอมแพ้

เดินไปนั่งข้างเขาทันที

"นี่ ง้อฉันบ้างสิ"

"บอกเหตุผลที่ฉันควรจ้อเธอให้ครบสามข้อก่อนแล้วฉันจะทำ"

เขาพูดแค่นั้นแล้วก็หันหน้าอ่านหนังสือต่อเหมือนรอกเวลาให้ฉันนั่งคิด
เหตุผล มันจะยากอะไร เหตุผลแค่นี้...

"ข้อหนึ่ง เพราะฉันสวย ข้อสอง เพราะฉันน่ารัก ส่วนข้อสาม เพราะ
ฉันเป็นแฟนนายไง" ฉันฉีกยิ้มแล้วพูดไปโดยที่ไม่ต้องคิด โจ้หัวเราะเหมือน
กับว่าฉันเพิ่งพูดสิ่งที่ปัญญาอ่อนที่สุดในโลกออกไปแล้วยังคงไม่สนใจฉัน
เหมือนเดิม เป็นอันว่าเหตุผลไม่มีน้ำหนักพอ ฉันหน้าบึ้ง เบ้าปาก ก่อนจะ
เอ่ยขึ้นมาในที่สุดว่า "โอเค ไม่จ้อก็ช่าง ฉันมาเพราะมีเรื่องที่น่ายต้องทำ"

เจียบ...ไม่ตอบรับ แต่ฉันรู้ว่าเขาฟังอยู่ ดูจากสายตาที่จ้องตัวหนังสือ
คางนั้น

"นายต้องไปปาร์ตี้ที่ฉันจะจัดในคืนวันศุกร์หน้า ห้ามเบียดอีก..."

"..."

"เด็ดขาด! เพราะครั้งนี้ฉันเอาจริง"

ฉันพูดอย่างมาดมั่น โจ้หัวจึงหันมาหาฉันจนได้ เขาถอดหูฟังออก
ข้างหนึ่งแล้วแกว่งมันเล่น ก่อนจะถามอย่างทีเล่นทีจริง

"ถ้าฉันไป ฉันจะได้อะไร"

...ได้ฉันไงที่รัก

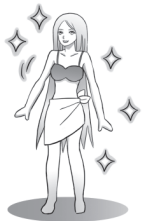
ฉันตอบในใจ แต่ไม่ได้พูดออกไป จะคุยอะไรกับโจ้หัวให้เข้าใจต้อง
ทำตัวฉลาดมากๆ เข้าไว้

"นายนะเธอ...ต้องได้สิ" ฉันพูด "แต่ถ้านายไม่ไป ฉันจะเปิดโปง
ความลับของนาย"

เขายิ้ม ดูเหมือนจะสนุกขึ้นมาแล้ว รอยยิ้มของเขาทำให้ฉันละลาย
จริงๆ ให้ตายสิ "ความลับข้อไหนล่ะ"

ฉันกอดอก แม้มปากแน่น "ฉันจะเอาเรื่องที่ซ่อนลับล่าสุดของนาย
ไปป่าวประกาศ แล้วเรียกคนทั้งมหาวิทยาลัยมากวนนาย"

"ไม่มีใครมารอก มีแต่เธอนั่นแหละที่โรคจิตตามฉันมาไม่เว้นวัน"

เขาพูดขี้มั่วๆ และฉันก็เถียงเขาไม่ออก เพราะฉันมีทางเลือกอยู่ไม่มาก
ซึ่งที่จริงฉันก็ไม่อยากทำแบบนี้ ฉันไม่อยากจะความลับอีกเรื่อง
มาสู่เขาเลย แต่ทำได้ ในเมื่อมันเป็นสิ่งเดียวที่ทำให้ฉันเหนือกว่าเขา
เป็นเพียงสิ่งเดียวที่รั้งเขาไว้อยู่ เสมือนโซ่ตรวนที่รั้งเขาให้อยู่เป็นของฉัน
มาโดยตลอด

"นั่นก็คงต้องเป็นข้อที่ว่า..."

"..."

"นายแอบชอบน้องสาวของฉันอยู่นะสิ"

และแล้วรอยยิ้มบนใบหน้าของเขาก็หายไป

2

Let's pollinate to create a family tree.

This evolution with you comes naturally.

ฉันยังจำวันนั้นได้ดี วันที่ได้เห็นโจชัว แลมเบิร์ต...ผู้ชายที่ฉันต้องมา
ตั้งแต่อายุสิบสาม เดินเข้ามาในบ้านพร้อมกับน้องสาวเพียงคนเดียวของฉัน
บุคคลซึ่งฉันไม่คิดเลยว่าจะมีผู้ชายที่โหดมาสนใจอย่างชาร์ลีย์ แม็กซ์เวลล์...
นอกจากชื่อจะไม่เพราะแล้ว ยังเป็นผู้หญิงที่ไม่แต่งหน้าและมีขนอีกด้วย
(อาชญากรรมระดับชาติยังไม่ร้ายแรงเท่านี้เลย)

ถึงเราจะมิกันแค่สองคนพี่น้อง แต่ฉันก็มีความลับอย่างหนึ่งที่ไม่เคย
บอกใคร นั่นคือฉันอิจฉาน้องสาวตัวเองมาตั้งแต่สมัยยังไม่เป็นสาว ชาร์ลีย์
เป็นเด็กหน้าตาน่ารักและดูเป็นธรรมชาติ ไม่จำเป็นต้องแต่งเสริมเติมแต่ง
อะไรมากก็ดูดีได้ ถึงจะไม่สวยมาก แต่ก็ถือเป็นเด็กสาวหน้าตาอื่นๆ ที่น่าสนใจ
คนหนึ่งเลยทีเดียว

และนั่นอาจจะป็นสาเหตุที่ทำให้โจชัว (ของฉัน) สนใจไปทำความ
รู้จักกับน้องสาวของฉันก็ได้

พวกเขาไม่ได้เป็นแฟนกัน ไม่เคยเป็นและไม่มีอะไรต่อกัน ความจริง
คือโจชัวเป็นรุ่นพี่ของยัยนั่นที่บังเอิญได้คุยกันเรื่องเกมยากๆ ที่พวกเขา

ชอบเล่น (ฉันไม่เคยเล่นเกมหรอกนะ มันน่าปวดหัว แถมการนั่งหน้าคอมฯ นานๆ รังสียูวีจากจออาจจะทำให้หน้าไหม้ก็ได้) ไปๆ มาๆ เลยมาส่งที่บ้าน และนั่นก็มากพอแล้วที่ฉันควรจะต้องทำอะไรสักอย่าง

ฉันจ้องใจชั่วมาตั้งห้าปี...ห้าปีเชียวนะ ที่ฉันพยายามทำสวยทุกวิถีทางจนกลายเป็นสาวสุดป๊อปของโรงเรียน เพียงเพื่อสักวันหนึ่งใจชั่วจะหันมาขอฉันเดทซะที ที่จริงแล้ว มันเป็นความท้าทายอย่างหนึ่ง ฉันทำให้ผู้ชายทุกคนที่ฉันต้องการหันมาสนใจฉันได้ แต่ไม่เคยเลยที่ใจชั่วจะหันมามองฉัน ฉันก็เลยต้องพิสูจน์ตัวเองว่าฉันสวยพอที่จะทำให้ผู้ชายทั้งโลกหันมาสนใจได้

ที่สำคัญ...แม้ว่าฉันจะคบกับใครมามากมายในระหว่างที่ฉันรอให้เขาเข้ามา แต่ก็ไม่มีใครทำให้หัวใจฉันสั่นได้แบบเขา ไม่มีใครทำให้ฉันรู้สึกหวั่นไหวเหมือนตอนได้เจอใจชั่วครั้งแรกที่สนามเด็กเล่นนั้น...ไม่มีเลยจริงๆ

แต่แล้วเขากลับไปชอบน้องสาวของฉัน

เขาไม่ได้บอกฉันหรอก แต่ฉันรู้เอง รู้มานานแล้ว

"คืนนี้พี่จะชวนใครมาบ้าง"

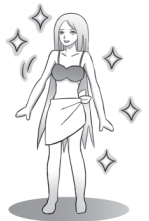
ชาร์ลีย์ถามขึ้น เรียกให้ฉันตื่นจากภวังค์ ฉันจึงพบว่าเรากำลังจัดปาร์ตี้สำหรับคืนนี้อยู่ ปาร์ตี้ที่ฉันจัดขึ้นเพราะตั้งใจจะเผด็จศึกใจชั่วโดยเฉพาะ

ฉันเตรียมแผนของตัวเองไว้ใจแล้ว คืนนี้ฉันจะไม่ดื่มมาก ไม่บ้า ไม่เสียสติ แล้วนั่งคุยกับเขาดีๆ เมื่อคุยกันได้สักพัก ฉันก็จะแกล้งทำเป็นว่าปวดหัว จะเป็นลม ให้เขาอุ้มฉันขึ้นไปส่งบนห้อง หลังจากนั้นฉันก็ตื่นมาแล้วก็จะ...ฮึๆ แล้วก็โฮะๆ กัน แค่คิดก็สนุกแล้ว

ช่องโหว่เดียวของแผนนี้คือมีเปอร์เซ็นต์สูงมากที่คนอย่างใจชั่วจะปล่อยให้ฉันแกล้งเป็นลมอยู่อย่างนั้นโดยที่ไม่สนใจอะไรเลย แต่ช่างมัน คืนนี้ต้องพิน (Fun) พินชัวร์ๆ

ฉันเรียกสติกลับมาจากแผนอันบรรเจิดแล้วตอบชาร์ลีย์ไปว่า

"โอ้ ถ้าให้เล่าเรียงรายชื่อ ไ่ไม่หมดหรอกจะ มีเยอะมากจริงๆ" ต้องอวดเข้าไว้ คนอย่างเชลซีไม่มีวันที่ไม่เร็ด "ถ้าเด็ดๆ ก็มียัยเซลีน หล่อนจะพาเอเดรียนแฟนหล่อนมาด้วยนะ แล้วก็อีริค คนที่เป็นนายแบบนะ อ้อ

แน่นอนว่าต้องมีใจชั่ว..."

"อื"

ชาร์ลีย์แบ่ปากเมื่อถึงตรงนี้ ฉันรู้ว่าเพราะอะไร ก็หล่อนนะเกลียดใจชั่วจะตาย เขาจะชอบแก้งน้องสาวฉันนี่แหละ แก้งไปแก้งมาเด็กมันก็เลยพานเกลียดเขาไปซะนี่ ทั้งๆ ที่ดูก็รู้ว่าใจชั่วชอบยัยนั้นมากแค่ไหน เขาก็เป็นแบบนี้แหละ เวลาให้ความสนใจกับอะไรเขาก็ชอบไปหาเรื่องเข้าไถ้อาจจะดูผู้ใหญ่ แต่ฉันรู้ดี ใจชั่วของฉันนะเด็กผู้ชายชัดๆ

และเขาก็น่ารักน่าเอ็นดูเหลือเกิน <3

ฉันตอบน้องสาวตัวเองไปว่า "นี่ เลิกอคติต่อเขาได้แล้วนะชาร์ลีย์ เขาน่ารักนะ"

จริงๆ นะ...ไม่เข้าใจเลยว่ามนุษย์โลกเราไม่เห็นความน่ารักของใจชั่วได้อย่างไร ทั้งเพื่อนทั้งน้องสาวฉัน ฉันยังอยากให้ใจชั่วแก้งฉันแบบที่แก้งชาร์ลีย์บ้างเลย (อู๊ย แลดูมาไซคิสต์ ไม่จริงนะ ไม่จริง)

ชาร์ลีย์ถอนหายใจใส่ฉัน ดูเหมือนจะยอมแพ้ที่เงย เธอพูดว่า "ฉันจะนอนอยู่ในห้องเงียบๆ แล้วกัน พวกพี่ก็อย่าเสียงดังนักละ"

คราวนี้ละ ถึงส่วนที่ยากที่สุดแล้ว

ฉันต้องการห้องของชาร์ลีย์ ต้องเอามาให้ได้ ไม่ใช่อะไร ฉันว่ามันไม่สวยหรอกนะที่จะพาดพันกับแฟนตัวเองอยู่ดีๆ แล้วน้องสาวก็เปิดประตูห้องออกมาเพราะปวดฉีกกลางดึกนะ

"เอ่อ...คือครั้งนี้ไม่เหมือนครั้งอื่น..." ฉันเริ่มเจรจาปนโกหกบ้างอะไรบ้าง "คือเราต้องใช้ห้องเธอด้วยนะ ห้องฉันคนเดียวคงไม่พอ และเธอก็รู้...เราจะต้องห้องพ่อแม่ไม่ได้..."

"ปาร์ตี้อะไรของพี่ที่ต้องใช้ห้องนอนด้วยนะ! อย่าบอกนะว่า..."

ทำไมมันรู้ทันอะไรอย่างนี้นะน้องฉัน... "มันไม่ใช่อย่างที่เธอคิดแน่นอน! เราไม่ได้จะจัดเช็ทซ์ปาร์ตี้อะไรแบบนั้น!"

"แล้วพี่จะเอาห้องฉันไปทำไม"

"เอ่อ ก็แบบว่า...เผื่อไว้ละ" ฉันพยายาม ชาร์ลีย์ดูเบื่อกว่าจะฟังมากเลยอะ ฉันเลยต้องอ้อนหน่อย "โอ้ ชาร์ลีย์ ฉันสัญญาว่าจะไม่ทำห้องเธอ

พึ่งแน่นอน ปลอดภัยสบายใจได้ พรุ่งนี้เข้ามาเอาห้องคืนไปได้เลย"

"พรุ่งนี้เช้า?"

ชะอู้ย...เผลอปะชะแล้ว เออวะ...จะอะไรก็ช่าง ฉันขอแค่กำจัด
น้องตัวเองได้สักคืนก็พอแล้ว

"ชาร์ลีย์...ช่วยหน่อยเถอะนะ...นะ น้ำ แคคืนเดียวเอง"

ชาร์ลีย์แอบชี้รำคาญไม่ใช่หน่อย ฉันรู้ความจริงข้อนี้มาลึกพักแล้ว
ทำอะไรก็ได้ให้เธอรำคาญมากๆ เดี่ยวเธอก็จะยอมทำตามที่ต้องการเอง
น้องสาวของฉันถอนหายใจแล้วยื่นคำขาด

"ให้ถึงแค่ตีสาม ถ้าเกินกว่านั้นฉันจะโทรไปฟ้องพ่อกับแม่!!"

เมื่อพูดจบยัยนั้นก็เดินสะบัดก้นออกไปจากบ้าน ฉันอดไม่ได้ที่จะถาม
ไล่หลังไป

"แล้วนั่นเธอจะไปไหน"

"ฉันเซ็ง ฉันจะไปบ้านเฟรด"

นั่นคือคำตอบ เฟรดที่ว่าเป็นเพื่อนสนิทของชาร์ลีย์ ฉันไม่ค่อยได้
คุยกับเขาหรอก ไม่ชอบกินเด็กเท่าไร ถึงแม้ว่าเด็กนั้นจะโตมา มีหน้าที่
น่ากินใช้ได้ก็ตาม เขานิสัยดีนะ แล้วก็เรียนเก่งด้วย ฉันเคยเขียนหลอกให้
ชาร์ลีย์เอาการบ้านของฉันไปให้เขาช่วยทำอยู่ครั้งหนึ่ง...

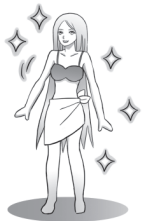
โอเค ฉันจะไม่พูดถึงหนุ่มคนอื่นแล้วกัน คืนนี้จะต้องเป็นคืนของฉัน
กับใจชั่วที่รักเท่านั้น

ฉันมองดูภาพโดยรอบกาย ดูข้าวของต่างๆ สำหรับงานปาร์ตี้คืนนี้
มันพร้อมแล้วละ ห้องรับแขกถูกเคลียร์ออกไป อาหารมากมายถูกนำมา
วางเรียงรายสวยงาม ไฟพร้อม เพลงพร้อม กระจ่างว้ายน้ำพร้อม ฉันก็ต้อง
เตรียมพร้อมเหมือนกัน

...นายไม่รอดหรอกใจชั่ว แลมเบิร์ต หึๆ (หัวเราะเลียนแบบ)

คืนนี้ต้องเป็นคืนที่สนุกมากแน่ๆ

ข้อดีอย่างหนึ่งของปาร์ตี้แบบชุดว้ายน้ำคือมันเจริญตาเจริญใจกว่า
ปาร์ตี้ทุกรูปแบบบนโลก

ฉันกำลังสนุกสุดเหวี่ยงอยู่กับเพื่อนที่แม้แต่ตัวเองยังจำไม่ได้ว่า
ชื่ออะไร เพลงในปาร์ตี้ข้างมันส์เหลือเกิน ดุสิ มีคนทำอะไรตลกๆ อยู่
สระว่ายน้ำด้วย สาวคนนั้นกำลังพ่นน้ำเหมือนปลาวาฬเลย แล้วตรงนั้น...
พวกเขากำลังจูบกันละ ฉันชอบจังเวลาเห็นคนจูบกัน เพราะว่ามันเป็นภาพ
ที่เต็มไปด้วยความรู้สึก เวลาคนรักกันนี่มันดีจริงๆ เลยน้า

ถึงแม้ว่าคนที่จูบกันอยู่จะเป็นผู้ชายทั้งคู่เลยก็ตาม

ใจชั่วมาสาย แต่เขาจะมาแน่นอน ฉันรู้สึกได้ ไม่มีครั้งไหนที่ฉันชู้เขา
ด้วยความลับข้อนั้นแล้วเขาจะปฏิเสธคำขอของฉัน ไม่มีเลย และครั้งนี้ก็ต้อง
ไม่ต่างกัน

เขาต้องมาแน่ แต่ยังไม่มาซะที ชักจะนานเกินไปแล้วนะ

ฉันตั้งใจว่าจะไม่ดื่มไม่กินอะไรจนกว่าใจชั่วจะมา เพราะเวลาเมาแล้ว
ฉันมักจะครองสติไว้ไม่ค่อยได้ แต่เพราะเพื่อนๆ ที่อยู่รอบกายทุกคนต่างมา
รบเร้าให้ดื่มร่ำกันนี่ ฉันก็อดใจไม่ไหว จิบนิดจิบหน่อย รู้อีกทีก็เริ่มเห็น
โลกเป็นสีเขียวซะแล้ว แย่จัง

Can't you hear that boom, badoom, boom

Boom, badoom, boom bass?

He got that super bass

Boom, badoom, boom

Boom, badoom, boom bass

Yeah that's that super bass*

เพลงมันส์จังเลย ฮู้ว ฉันโบกสะบัดไปมาอย่างเก๋กต เวลาแบบนี้
ไม่มีใครสนใจลักษณะกันหรอก ฉันกระโดดขึ้นไปบนโต๊ะแล้วฉีดยิปป์ครีม
ไปทั่ว เดินไปเดินมาก่อนจะตะโกนว่าโอบามาเป็นเกย์ ผู้คนกรีดฉันกันใหญ่
เลยนะ มีคนเอาลิตเตอร์มาโปรยไปทั่วผมของฉันเลยละไปหมด ฉันเผลอ
ลื่นลงไปในสระว่ายน้ำรอบหนึ่ง หนาวสั่นไปหมดเลยไปเยี่ยมเสื่อคลุมลาย
เสือดาวของอิริคมาได้ ผมก็เปียกเลยต้องมานั่งไถรีให้ผมกลับมาสวยสวยเก๋
เหมือนเดิม แต่แทนที่ไถรีแล้วจะเป็นอย่างนั้น มันกลับฟูฟ่องดูไม่ได้ซะนี่

* เพลง Super Bass ศิลปิน Nicki Minaj

สุดท้ายฉันเลยเหนื่อยจึงกลับมานั่งที่บาร์ หยิบเหล้าขึ้นมากะดกใส่ปาก

"เชลซี ฉันว่าเขาไม่มาแล้วละ"

ฮานนาห์ในบิกินีสีม่วงพุดขึ้นเมื่อเห็นฉัน หล่อนนั่งเจียบๆ มาตลอด เพราะยังหาหนุ่มที่เลอค่าพอที่จะไปยุ่งเกี่ยวกับไม่ได้ (ในขณะที่เชลซีออกไปลัลล้าที่ไหนแล้วก็ไม่รู้ เอเดรียนแฟนหล่อนก็กระเด็นไปอีกทางแล้วเหมือนกัน) ฉันดื่มวอดก้าไปเป็นแก้วที่ห้า ไม่รู้ว่ามีของแบบนี้อยู่ในบาร์ได้ไง ฉันไม่ได้จัดเหล้าใส่มาในรายการเลยนะ คนที่มาปาร์ตี้ของเราต้องเอาเหล้ามาเอง ไปๆ มาๆ ไหงมีเหล้าเยอะกว่าจำนวนคนก็ไม่รู้

"เขาจะมา เขาบอกว่าเขาจะมา"

ทำไมเสียงของฉันเป็นอย่างนี้ล่ะ ไม่ดีเลย เหมือนคนมาบอกไม่ถูก ฉันไม่เมาซะหน่อย คิกๆ

"แต่เขาก็ไม่มา ปาร์ตี้เริ่มไปเป็นชั่วโมงแล้วนะเชลซี"

ฮานนาห์พยายามบอกความจริงกับฉัน ทว่าฉันยังคงเชื่อมั่น "เขา-ต้อง-มา เขาสัญญาแล้ว"

"ถ้าเขาจะมา เขาก็ต้องมาตั้งนานแล้วเชลซี ไม่ปล่อยให้เธออยู่คนเดียวแบบนี้หรอก"

ไม่จริง เป็นไปไม่ได้หรอก ฉันปฏิเสธอยู่ในใจ แต่การกระทำภายนอกคือนั่งลงบนเก้าอี้ทรงสูงแล้วร้องไห้ออกมาแบบไม่มีเหตุผล

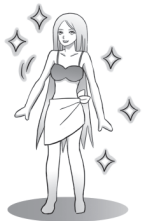
บางทีมันอาจจะก็ได้...เหตุผลนะ แต่เวลาที่โลกหมุนเร็วเป็นพิเศษแบบนี้ฉันนึกไม่ออกหรอก

"ฮือๆ ทำไมเขาต้องไม่มาด้วยยย เขาบอก-แล้ว-นะว่าจะมาเป็นแบบนี้ทุกทีเลย...ฮือออ"

เพื่อนฉันลูปไหล่ฉันเบาๆ เป็นเชิงปลอบใจ แถมยังพูดว่า "เธออย่าไปร้องไห้ให้คนแบบนั้นเลย เขาไม่มีค่าพอให้เธอร้องไห้ให้หรอก"

"ไม่จริงง เธอไม่รู้อะไรฮานนาห์" ฉันสูดน้ำมูกพืดๆ "เขามีค่ามาก ฉันชอบเขามากกกกกเลย แงงง"

ฉันมองปาร์ตี้ที่อุตสาหัจัดขึ้นมาเพื่อ (จัดการ) เขา มองสิ่งรอบกาย

ที่ฉันทุ่มเงินและแรงใจลงไป ความรู้สึกมากมายหลังไหลมารวมกันเหมือน
อายแซโดว์ (ทำไมต้องอายแซโดว์) ใจชั่วใจร้ายกับฉันอีกแล้ว เขาก็ใจร้าย
แบบนี้เสมอแหละ แต่ฉันก็ไม่เลิกชอบเขาซะที

ทำไมนะ ทำไมต้องเป็นเขา ทั้งๆ ที่ฉันสวยขนาดนี้ มีคนดีๆ ตั้งเยอะ
บนโลกนี้ ทำไมฉันต้องชอบผู้ชายที่ร้ายที่สุดในโลกด้วย

"เขาต้องมาฮานา..." ฉันปาดน้ำตาบ่อยๆ แล้วเริ่มพูด "ถ้าเขา
ไม่มานะ..."

"เธอจะทำอะไร จะเลิกกับเขาเหรออ"

"เปล่า ถ้าเขาไม่มา ฉันก็จะ..." ฉันหยิบแก้วขึ้นมา "จะดื่มम्म ฮี้อออ"
ก็ทำได้แค่นี้แหละ...คิดแล้วก็เศร้า กินเหล้าต่ออีกว่า

ขณะที่ฉันกำลังจะดวดแอลกอฮอล์เข้าปาก ก็มีมือหนึ่งมาดึงแก้วไป
จากฉันอย่างไรรายาทซะก่อน

"เธอดื่มมากเกินไปแล้ว"

"เฮ้! เอาคืนมา..." เสียงฉันหายไปเมื่อเห็นว่าคนที่มาคือใคร "...นะ"

ใจชั่ว เขายืนอยู่ข้างหลังฉัน ในมือมีแก้วที่แย่งไป เขาไม่ยอมใส่ชุด
ว่ายน้ำจริงๆ ด้วย แต่ก็ใส่กางเกงขาสั้นของ Abercrombie กับเสื้อเชิ้ต
สีลึๆ ตัวหนึ่งซึ่งไม่ติดกระดุมหลายเม็ด (ไม่รู้ว่าจะใจหรือระหว่างทางที่
เดินมามีคนมาถอดให้ แต่ดูแล้วน่าจะเป็นอย่างหลังมากกว่า) เผยให้เห็น
กล้ามเนื้ออกที่น่าขบขัน ฉันกลืนน้ำลายและรู้สึกเหมือนสร้างเมฆไปเลย
เมื่อเห็นเขาที่นี่

"นายมาตั้งแต่เมื่อไหร่" ฉันว่าฉันพูดชัดนะ ไม่อยากโดนใจชั่วมองว่า
เป็นยัยขี้เมาเลย

เขายิ้ม "ก็มานานพอที่จะเห็นเธอเต้นแล้วก็ทำอะไรบ้างๆ พวกนั้น
นั่นแหละ"

ฉันพูดไม่ถูก นี่เขาอยู่ในงานตั้งนาน แต่ทึ่งให้ฉันคิดว่าเขาไม่มาเหรออ
คนบ้าเอ๊ย...

ฉันลุกขึ้นยืนแล้วพยายามจะแย่งแก้วคืนมาจากเขา แต่เขาก็รู้ทันจึง
ชูมันสูงขึ้น

"พอแล้ว จะดื่มไปทำไมอีก แคนนี่เมาแล้วนะ"

ดูเขาพูดสิ น่ารักชะมัดเลย...

"เอาคืนมา มันเป็นของช้านน"

ฉันขยับตัวตามไปและนั่นทำให้ร่างกายเราเบียดชิดกัน ฉันรู้สึกได้ถึง กล้ามเนื้อแน่นๆ ของเขาที่สัมผัสกับผิวหนังของฉัน และกลิ่น...กลิ่นของ ใจชั่ว ฉันบอกไม่ถูกหรอกว่ามันเป็นกลิ่นอะไร กลิ่นของเขาเหมือนกลิ่นของ ต้นไม้ในฤดูใบไม้ผลิยามที่ฉันไปเยี่ยมญาติในเทนเนสซีผสมกับกลิ่นไวน์ ชั้นดีที่ฉันเคยลองจิบเมื่อนานมาแล้ว มันเป็นอะไรที่ปลุกปั่นให้หัวใจ วาบหวาม อยากจะกินเขาเข้าไปทั้งตัว และแล้วฉันก็ตัดสินใจปล่อยแก้วนั้นไป ฉันยกมือขึ้นประคองใบหน้าใจชั่วเอาไว้ในอุ้งมือ

"คิกๆ ฉันไม่เอาแก้วนั้นแล้วก็ได้ เอานายดีกว่า"

"ยัยบ้า" ใจชั่วพึมพำแล้วกลอกตา "เธอเหม็นเหล้าชะมัด คิดว่าฉัน จะมีอารมณ์เธอ"

ฉันฟังคำพูดของเขาแล้วยิ้มกว้าง คิกๆ ใจชั่วที่รักของฉัน ฉันกอดเขา แน่น ชบหน้าลงกับบ่าแกร่งแล้วพึมพำว่า "ฉันชอบนายจังเลย"

อาการหัวใจเต้นเร็วของฉันกลับมาอีกแล้ว และฉันรู้ว่าไม่ใช่เพราะ แอลกอฮอล์ แต่เป็นเพราะเขา เพราะฉันได้สัมผัสใจชั่ว มันเป็นแบบนี้ ทุกครั้งนั่นแหละ

แล้วฉันจะปล่อยเขาไปได้ยังไง มีโอกาสแล้ว ทำตามแผนเลยติ่มย่น...

แต่ว่าฉันจะแกล้งเป็นลมได้ยังไงในเมื่อฉันรู้สึกดีขนาดนี้ ฮึๆ

"ใจชั่ว" ฉันเรียกเขาเสียงใส

"อะไร" แหม หัวนจิง

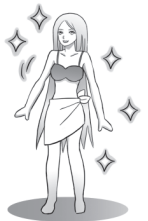
"ขึ้นห้องกันมั๊ยจะที่รัก"

อู๊ย ฉันถามอะไรออกไปเนี่ย เจินอะ แต่ฉันด้านทานความต้องการ ของตัวเองไม่ไหว กับใจชั่ว ฉันไม่มีเงินอายุอยู่แล้ว ถึงไหนถึงกัน

อยู่ดีๆ เขาก็หัวเราะออกมา "เธอเมามากจริงๆ นะเนี่ย"

"ซ่าย เมารักนายไง คิกๆ"

มีเสียงฮานนาห์แหวะดังมาจากข้างหลัง แต่ก็เถอะ อย่างกับฉันจะแคร์

ฉันจับมือโจชัว ดิง และลาก พร้อมอันเสียงหวาน

"ไปกันเถอะ นะๆ"

"หาเหตุผลที่ฉันต้องไปกับเธอมาให้ครบสามข้อสิ แล้วฉันจะทำตาม"

เขาพูดอย่างยืเยว ฉันฟังแล้วยิ้มกว้างกับความเป็นเขา แล้วตอบกลับไป

"ແ່ຈັง ຈົນມີເຫດຜົນຢູ່ຫໍ່ເດີຍວເທົ່ານັ້ນແລະ ນັ້ນກໍ່ຄືອຳນາຍໄມ່ອຍາກ ໂດນຈົນປໍ້າຕໍ່ອຳນາດທັງປາຣ໌ຕີ້ ນາຍຕ້ອງໄປກັບຈົນ :)"

"หิ่ ลองดูสิ"

เขาพูดอย่างทำท่าย ทำท่ายฉันมากเลย ฉันก็เลยคิดว่าเขาเข้ามาจูบซะ เราเคยจูบกันหรือเปล่านะ...เหมือนมันจะนานมาแล้ว จำไม่ได้เลย่ว่าตอนนั้นเราจูบกันเพราะอะไร เหตุการณ์มันคงคล้ายๆ แบบนี้แหละ ช่างเถอะ จูบกับเขาให้ความรู้สึกดีจัง มันร้อนไปหมด หัวใจก็เต้นแรงจนเหมือนจะหลุดออกมา ฉันไม่รู้ว่าโจชัวคิดอะไรอยู่ ไม่สนด้วย ฉันแค่อยากจะจูบเขา

"ไปเรียนมาจากใคร"

เขากระซิบถาม ฉันเขิดหน้าแล้วแหย่เขาเล่น "อย่าคิดว่าฉันมีแค่ นายคนเดียวสิ" ...จริงๆ ก็มีแค่คนเดียวคนนี้นี่แหละ

"ร้ายนะ"

โจชัวยิ้มและกระซิบระหว่างที่ฉันหายใจ ก่อนจะเริ่มสอนให้รู้จักจูบที่ลึกซึ้งกว่า เขารุกล้ำมาอย่างดูเด็ดอึด ริมฝีปากที่บิดเบียดเข้าหากันและลมหายใจที่รดอยู่ข้างแก้มทำให้ฉันแทบบ้า จูบของเขาทำให้ฉันรู้สึกว่าตัวเองเป็นของเขา เขากำลังแสดงความเป็นเจ้าของฉัน

"อ้อ..."

โอเค ตอนนี้ฉันยอมรับแล้วละว่าตัวเองเมาจริงๆ

ฉันรู้สึกว่าตัวเองอ่อนระทวยกลายเป็นน้ำตาลไอซิ่ง (น้ำตาลไอซิ่งมันอ่อนตรงไหน ไม่รู้เหมือนกัน อย่าหวังให้ฉันมีสติในสถานการณ์แบบนี้เลย) ทุกสรรพสิ่งรอบกายพลันหายไป ฉันไม่ได้ยินเพลงแดนซ์กระจายที่เปิดอยู่เลยแม้แต่โน้ต ในหูของฉันมีแต่เสียงว๊ิงๆ เหมือนเสียงไม้คทาของนางฟ้า

ที่ร้ายมนตร์ในการ์ตูนดิสนีย์

เอ๊ะ...นี่ฉันกำลังจะเป็นลมงั้นหรอ ฉันเริ่มมองไม่เห็นอะไรนอกจาก
ความมืดจืดจางหุบแล้วซบหน้าลงกับไหล่ของโจชัว หลับตาแล้วพยายาม
สูดหายใจเข้าลึกๆ รู้สึกได้ถึงมือของใครบางคนประคองไว้ ได้ยินใคร
บางคนพูดกับฉัน แต่ก็ได้ยินไม่ค่อยชัดนักว่าพูดว่าอะไร สุดท้ายก็รู้สึก
ตัวลอยขึ้นจากพื้นแล้วสลิดีตงก็หายไป

"อ้อ...โจชัว คนบ้า"

ฉันพิมพ์ได้แค่นี้ก่อนจะวูบไป

มันเป็นเรื่องที่พลาดมาก...พลาดที่สุดที่ฉันเป็นลมไปจริงๆ ไม่ได้แกลง
เป็นลมตามแผนที่วางเอาไว้

เพราะพอตื่นมาอีกที ฉันก็พบว่าตัวเองนอนอยู่บนเตียงคนเดียว
เสื้อผ้า (ที่จริงก็แค่ชุดว่ายน้ำที่ใส่เมื่อคืน) อยู่ครบ และที่เลวร้ายที่สุด
มันเข้าแล้ว

โจชัวรอดจากเงื้อมมือฉันไปได้ยังไง

อาการปวดหัวเพราะแสงก็เหล้ากับความง่วงงุนทำให้ฉันทำอะไรไม่ถูก
ฉันลุกขึ้นยืนช้าๆ มองออกนอกหน้าต่างไปก็เห็นวาร์ตโพล์กสีดำของโจชัว
ยังจอดอยู่หน้าบ้าน เขาต้องอยู่แถวนี้แหละ ยังไม่กลับหรอก เพียงแต่อยู่ไหน

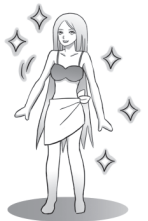
ฉันเดินไปหาไป ง่วงจริงๆ เหมือนนอนไม่พอ ลองถามยัยชาร์ลีย์
ดูดีกว่า ปานนี่คงกลับมาจากบ้านเฟรดแล้ว บางทีเธออาจจะเห็นแฟนฉัน
ก็ได้ ฉันเคาะประตูแบบมีนๆ ก่อนที่จะเปิดประตูเข้าไป

"ฮ้าว...ชาร์ลีย์ เธอเห็นโจชัวบ้างมะ..."

แล้วภาพที่เห็นก็ทำให้ฉันต้องกรี๊ดออกมาเสียงดัง เพราะวาน้องสาว
วัยมัธยม อายุน้อยกว่าฉันแค่ปีกว่ากำลังนอนอยู่บนเตียงเดียวกับผู้ชายอีก
สี่คน

และหนึ่งในนั้นคือโจชัวแฟนของฉัน!!!

กรี๊ดดดดด!!!

3

Some call it science. We call it chemistry.

ฉันโคตรช็อก

บอกได้เลยว่าถ้ามีใครที่ฉันคิดว่าจะแย่งใจหัวไปจากฉัน คนคนนั้นต้องไม่ใช่ชาร์ลีย์น้องสาวฉันแน่ๆ ถึงแม้ว่าใจหัวจะแอบชอบเธออยู่ก็ตาม ฉันไม่รู้ว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไร แต่มันเกิดขึ้นไปแล้ว น้องสาวของฉันตื่นมาพร้อมกับผู้ชายสี่คน ประเด็นคือหนึ่งในนั้นมีแฟนสุดที่รักของฉันอยู่ด้วย โอ๊ย ไม่รู้จะด่าเป็นภาษาอะไรดี

ใจหัวไม่มีทางหน้ามีดปล้ำชาร์ลีย์แน่ถึงแม้ว่าเขาจะชั่วร้ายขนาดไหน เขาฉลาดพอและคงไม่อยากร่วมเตียงเดียวกันพร้อมกับผู้ชายอีกสามคนแน่ๆ ฉันเอาम्मสึบลอนด์ (ปลอมๆ) เป็นประกันได้เลยว่าเขาไม่มีรสนิยมนั้น เพราะฉะนั้น มันใจได้เลยว่าน้องสาวฉันมันร้ายลึก ถึงได้เอาเขาไปกกกดแบบนั้น

นั่นทำให้ฉันกับชาร์ลีย์ทะเลาะกันในรูปแบบที่ไม่ได้ทะเลาะกันมานานมาก ครั้งล่าสุดที่ฉันโกรธขนาดนี้ก็ตอนฉันอายุสิบเอ็ดละมั้ง ตอนที่ขยันทันเอาลิปติกแท่งแรกของฉันไปวาดรูปเพราะคิดว่าเป็นสีเทียน ฉันแทบจะปีบคอแล้วจิกหัวขยันทันโขกข้างฝา (แน่ละ ไม่ตาย ถ้าตายคงไม่อยู่มาถึงทุกวันนี้)

และตอนนี้ฉันก็โตเกินกว่าจะทำอะไรไร้สาระแบบนั้นแล้ว มันไม่ได้ผลการทำร้ายร่างกายไม่สนุกเท่าทำร้ายจิตใจ ฉันมีแผนที่ดีเลิศกว่านั้นเยอะ

ตอนนี้เป็นเวลาที่ดี...คุณอาจจะสงสัยว่าฉันตื่นมาทำต้อยอะไรในเวลานี้ จะบอกให้ว่านี่เป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุดในรอบเวลาทั้งหมดบนโลก ฉันอยู่ในชุดนอน นั่งอยู่บนพื้นครัว ข้างกายมีกับดักแมลงสาบและกระเป๋าสไลด์อุปกรณ์กีฬา...ของชาร์ลีย์

ใครไม่รู้แต่ยงสาจนเกินไป ก็คงจะรู้ว่าฉันจะทำอะไรต่อ

กล่องดักแมลงขนาดกว้างไม่กี่นิ้วที่อุดมพร้อมไปด้วยแมลงสาบที่ตะกละเดินโง่เข้ามาในกล่องแล้วออกไม่ได้ ฉันสวมถุงมือยาวถึงแขน

เหมือนขานาที่จะทำคลอดแม่วู้ รวบผมขึ้นไป แล้วค่อยๆ หยิบกล่อง
บ้านนั้นขึ้นมาก่อนจะ...ก็รู้กันอยู่...ปล่อยเจ้าแมลงผู้หิวโหยพวกนั้นลงไป

แมลงสาบเป็นสัตว์ที่น่ารังเกียจ พวกมันมีพิษ มีหนวดและปีกเป็น
เงาสีน้ำตาลมะเมื่อม วันดีคืนดีก็ถูกขึ้นมาโชว์พลังด้วยการบินไปทั่วๆ ห้อง
กลิ่นของมันเหม็นอุบาทว์จนน่าอ้วก

นั่นคือสาเหตุที่มันเหมาะที่สุดสำหรับการเป็นของขวัญให้น้องสาว
สารเลวที่เอาแฟนฉันไป

ฉันปล่อยแมลงในกล่องออกไปจนหมดแล้วรีบรูตชิปปิดทันที พวกมัน
คงบินวนอย่างโกรธแค้นอยู่ในกระเป๋านั้น และพอเปิดออกมามันก็จะ คุ่ม...
ระเบิดตัวเองออกมาจากกระเป๋าย่างงดงาม

ปรบมือให้กับผลงานของฉันหน่อยเร็วว

ฉันโยนถุงมือทิ้งถึงขยะไปอย่างไม่มีคิดจะใช้ซ้ำอีก ล้างมือด้วยสบู่
หลายๆ รอบก่อนจะถือกระเป๋าใบโตอันเป็นผลงานสุดเก๋ไปไว้ในที่เดิม
ของมันในห้องนอนของชาร์ลีย์

ยัยชาร์ลีย์หลับไม่รู้เรื่องอยู่บนเตียงที่เคยร่วมสนุกกับแฟนของฉัน
แม้ในห้องจะมีดๆ มีเพียงแสงจากด้านนอกเท่านั้น แต่ฉันก็สามารถ
วางกระเป๋าไว้ที่มุมเดิมทุกประการ นึกแล้วยังแค้นอยู่จึงมองหาอะไรมา
แก้แค้นต่อ ฉันเห็นกางเกงที่ชาร์ลีย์ดูเหมือนจะเตรียมไว้ใส่ไปเรียนจึงหยิบ
มันขึ้นมา ย่องไปหากรรไกรอย่างเงียบเชียบ แล้วก็...ตัดซะ

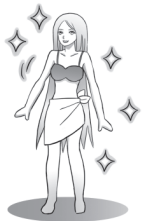
ฉันวางกางเกงไว้ที่เดิม มันช่างดูเทรन्दี้เป็นที่สุด ขาสั้นเซอร์ๆ
แบบนี้ใส่กับชุดสั้นสูงคงเก๋ไม่น้อย (ประเด็นคือยัยชาร์ลีย์ไม่มีชุดสักคู่
ยัยนี้ใส่แต่รองเท้าผ้าใบตลอดชาติ...คิดแล้วก็ขอโมโหอีกที คนแบบนี้แย่ง
แฟนฉันไปนอนได้ยังไง)

ว่าแล้วก็ย่องออกมาจากห้อง หัวเราะหึๆ ในใจคนเดียวอย่างมาดมัน
ฉันเริ่มชั่วร้ายพอที่จะเทียบเคียงกับโจโจแล้วสินะ

คอยดูเถอะ คอยดูเถอะ

เธอจะต้องเสียใจที่มาแตะต้องสิ่งที่สำคัญที่สุดของฉัน

ว่าแต่จงจ้งเลย ไปนอนดีกว่า ฮ้าว

กับชาร์ลีย์ฉันจัดการได้สบายๆ อยู่แล้ว แต่ประเด็นมันอยู่ที่ใจชั่ว
ฉันไม่รู้จะพูดอะไรกับเขาดีหลังจากที่ความพยายามทั้งหมดของฉัน
จบลงแบบนี้ จะว่าโกรธก็ไม่ใช่ว่า ก็เขาไม่เคยทำอะไรผิด แต่แอบน้อยใจ
ไม่ใช่หน่อยที่หลังจากจบนั้นของเราเมื่อคืนก่อน เขาก็ยังคงเลือกน้องสาวฉัน
มากกว่าฉันอยู่ดี

เมื่อไหร่ที่เขาจะยอมรับฉันเป็นแฟนจริงๆ โดยที่ฉันไม่ต้องขู่ต้อง
เชิญเสียที

สรุปแล้ววันนี้ฉันก็ไปเรียนโดยที่หลบหน้าเขาทั้งวัน (คือปกติเขาก็
ไม่ค่อยมาให้ฉันเห็นอยู่แล้วอะนะ ฉันไปเห็นเขาเองตลอด) มันเหนื่อยนะที่
ฉันต้องมานั่งคิดถึงใจชั่ว ฉันอยากเจอเขาจัง แต่ก็...บอกไม่ถูกแฮะ เหมือน
เป็นทิวทัศน์ของผู้หญิงละมั้ง

เฮ้ย พังดูเพ่มากอะ ฉันชอบจัง ดูเป็นผู้หญิงฉลาด มีสติปัญญาและ
สมอง ไม่จำเป็นต้องง้อหรือไปเกาะใคร ฉันยืนหยัดได้ด้วยตัวเอง

ฉันจะมีศักดิ์ศรี มีทิวทัศน์ จะแสดงให้เห็นว่าฉันโกรธมากที่เขาไปนอน
กับน้องฉัน คอยดูสิ

และตอนนี้ ผู้หญิงที่สวยและมีสมองอย่างฉันก็ต้องจัดการกับปัญหา
ของตัวเองให้ได้ซะก่อน

"ให้เท่าไรคะ"

มิลลิสซันอวรา...เจ้าของร้านขายของมือสองเอาแว่นขยายสองแว่นแล้วก็
สองอีกบนกระเป๋ Prada ไกล่ตักเทรนด์ของฉันแล้วส่งเสียงฮัมฮัมใน
ลำคออวบๆ ก่อนจะพูดขึ้น

"ให้สองร้อยแล้วกัน"

"ตลก" ฉันแกล้งทำเป็นขำ "Prada เลยนะคะ ยังไม่ตกุ่นด้วย"

...ถึงจะไกล่แล้วก็เถอะ ฉันตอใจ ไม่จำเป็นต้องพูดออกไป

มิลลิสซันอวราสุดลมหายใจเข้า "แต่เชลซีจ๊ะ มันมือสองนะ ของมือ
สองขายยากจะตายไป ราคาแบบนี้ถือว่าแฟร์แล้วนะจ๊ะหนูจ๋า"

ฉันกับมิลลิสซันอวราสนิทกันพอควรนะ เพราะเราทำการค้าด้วยกันบ่อย
(นี่เป็นความลับสุดยอดนะ ห้ามให้เพื่อนไฮโซของฉันรู้เด็ดขาด) แต่บางที

เธอก็ซิงก์ไปหน่อยนะ มิสซิสธนอร่าชอบให้ราคาของต่ำกว่าที่ฉันต้องการเสมอ
ซึ่งเอาเข้าจริงๆ ฉันก็มีวิธีจัดการแหละ

"แต่หนูว่ามันต้องขายได้แน่ๆ นี่แบบเดียวกับที่จุเลีย โรเบิร์ตใช้ใน
หนังเรื่องล่าสุดของเธอเลยนะ ให้มากกว่านี้ไม่ได้หรอกคะ"

ฉันพยายามอ่อน มิสซิสธนอร่ายิ้มอย่างลำบากใจให้ฉัน ในที่สุดก็พูด
ออกมา

"สองร้อยห้าสิบแล้วกัน" พอได้ยินแล้วฉันก็เตรียมจะฉอเลาะต่อ
แต่มิสซิสธนอร่ายกมือขึ้นมาห้ามทันที "หยุดนะ มากกว่านี้ไม่ได้แล้วจริงๆ"

"โอ้ นอร่าอ่า" ฉันกระเจ้ากระงอตอบเป็นพิรี ก่อนที่จะใช้สายตา
สแกนไปทั่วร้าน อันที่จริงก็สแกนไปหลายรอบแล้วตั้งแต่เข้ามาในนี้
"ฉันหนูขอแลกเป็นชุดนั้นแทนได้มั๊ยคะ"

ฉันไปที่ชุดกระโปรง H&M เฟ้นด้ายสดใสซึ่งแขวนไว้บนผนังร้าน
มันดูไม่แพงนักหรอก แต่ใครเลยจะรู้ว่าชุดนั้นเป็นคอลเล็กชั่นที่ออกแบบ
โดยแบรนด์ไฮเอนด์อย่าง Versace ซึ่งขายหมดอย่างรวดเร็วในวันแรก
ที่จำหน่าย ตอนนี้อยู่ในอียิปต์กำลังปั่นราคากันอย่างเมามัน เพราะคนอยาก
ได้มันไม่น้อยเลยทีเดียว

มิสซิสธนอร่าเลิกคิ้ว มองดูก็รู้ว่าเธอไม่รู้ความจริงข้อนี้ เธอถามฉัน

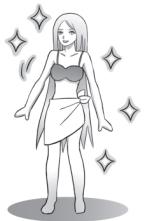
"เอาจริงเหอ เอา Prada มาแลก H&M เนี่ยนะ...มีอะไรช้อนเรน
รีเปล่า"

"เปล่าเลยค่า ใครจะกล้าหลอกนอร่าเล่า" ฉันฉีกยิ้ม "หนูก็แค่อยาก
ได้เพราะมันสวยเหมาะจะใส่ไปปาร์ตี้อาทิตย์หน้าพอดี ขาดทุนนิดหน่อย
แต่ว่าไม่ต้องเดินไปหาซื้อชุดเองอีกรอบก็คุ้มนะ"

นอร่าฟังเหตุผลของฉันแล้วก็ยอมรับแต่โดยดี เธอเอา Prada
ของฉันไปแล้วไปเอาชุดที่ฉันหมายปองลงมาจากผนังร้าน ฉันรับมาพร้อม
รอยยิ้มใสๆ ในขณะที่เธอยื่นกล่องอีกใบมาให้

ฉันเปิดดู มันเป็นรองเท้าส้นสูงสีเหลืองสดยี่ห้อที่ฉันไม่รู้จัก ไม่รู้ดัง
หรือเปล่า ต้องไปเสิร์ชกูเกิลทีหลัง...

"เอาไปเถอะ ฉันให้ ถือว่าแถมแล้วกัน ได้มาถูกมาก" มิสซิสธนอร่า

หัวเราะเบาๆ "ผู้หญิงคนที่เอามาขายดูจะดีใจเหลือเกินที่ได้กำจัดมันให้
พ้นๆ เหมือนว่าแฟนเก่าเธอซื้อคุณี่ให้นะ"

"โอ...ขอบคุณมากค่ะ" ฉันดีใจจริงๆ "คุณใจดีมากเลย"

มิดชิดสนอราโบกมือให้ฉัน "เอาไปใส่คู่กับชุดนั้นแล้วกัน ดูเหมาะดี"

ฉันขอบคุณอีกทีแล้วเดินออกมาจากร้านพร้อมถุงช้อปปิ้งจำนวนมาก
จากร้านขายของมือสองที่ไปสอยมาในวันนี้ เสื้อผ้าพวกนี้ฉันจะเอาไปใส่
เล่นๆ ก่อนสักรอบหนึ่งแล้วค่อยเอาไปซักอย่างทะนุถนอมที่สุดก่อนส่งลง
อีเบย์ ช่วงหลังมานี้ฉันดังแตกมากเพราะไปปาร์ตี้บ่อย จึงต้องพยายาม
หาเงินให้ได้เยอะๆ เพื่อไปปาร์ตี้อีกรอบ

เรื่องเศร้าอีกเรื่องคือฉันไม่มีรถ...และขับไม่เป็นด้วย ปกติแล้วก็มี
หนุ่มๆ กับเพื่อนๆ มาส่งฉันไปไหนมาไหนอยู่เรื่อยแหละ เพียงแต่เวลา
ออกมาหาลำโพงพิเศษแบบนี้จะให้ใครรู้ไม่ได้เด็ดขาด มันอันตรายมากหาก
คนอื่นรู้ว่าของที่ฉันใช้เป็นของมือสอง และฉันไม่ได้ไฮโซแบบพวกเขา

ฉันไม่ได้ร่ำรวยขนาดนั้น...นี่คือความจริงที่ต้องยอมรับ แม้ว่า
บ้านของฉันมันจะแสนใหญ่โต นั่นก็เป็นเพราะพ่อได้มั่งมาในราคาถูกๆ
จากเพื่อนสนิทคนหนึ่งซึ่งเป็นโรครุมตอยด์ และที่บ้านฉันมีแค่ธุรกิจ
ร้านสะดวกซื้อธรรมดาๆ มีสาขาจำนวนหนึ่งร้านถ้วน ซึ่งก็ต้องยอมรับ
ความจริงอีกเหมือนกันว่ามันไม่ได้ทำเงินอะไรมากมายถึงขนาดทำให้เรา
เป็นเศรษฐีได้

เพราะงั้นข้าวของเครื่องใช้สวยๆ งามๆ ทั้งหลาย ฉันก็ต้องหาเงิน
มาซื้อเอง ซึ่งนี่คือความล้มเหลวสุด ฉันเซลซี สวย เร็ด และเพียบพร้อมนะ
จะให้ใครมาจับได้ได้ยังไงว่าจริงๆ แล้วฉันเป็นเด็กสาวธรรมดาที่พยายาม
มากกว่าคนอื่นเขา

แต่ก็นะ มันก็มีอยู่แค่คนเดียวที่รู้อยู่ทุกเรื่อง...รู้อยู่ตลอด

เสียงตอร์ปี่นๆ ดังขึ้นด้านหลังของฉัน ตอนแรกกะว่าจะหันไปด่าแล้ว
แต่พอเห็นเป็นรถเต่าสีดำทะเปียนคุ่นเคยฉันก็หุบปากจับ

ใจชั่ว

"โง่"

เขาทำเหมือนเป็นเรื่องบังเอิญมากมายที่ตัวเองมาไถ่ถอนถนนสายนี้หลังจากที่ฉันปฏิบัติภารกิจลับเสร็จพอดี อะไรวางอย่างบอกฉันว่ามันไม่ใช่ คนแบบเขาไม่บังเอิญมาเจอฉันหรอก ถ้าเขาไม่อยากเจอซะอย่าง เขาก็คงจะขับผ่านไปเฉยๆ แม้ว่าจะเห็นแฟนตัวเองถือถุงอยู่เต็มสองมือก็ตาม

พอดคิดแบบนี้แล้วแอบตื๋อใจนิดๆ แะะที่เขาอยากเจอฉัน...

ฉันเก็บอาการหัวเราะคิกคักของตัวเองเอาไว้แล้วค่อยๆ ทักตอบใจเข้าไป "ใจจ๊ะ ที่รัก" ฉันฉีกยิ้มเห็นฟันทุกซี่ "มารับฉันเหรอ"

เขาไม่ตอบรับหรือปฏิเสธคำถามของฉัน พูดแค่ "ขึ้นมาสสิ"

ฉันรีบสาวเท้าที่สวมส้นสูงสีนี้ขึ้นไปขึ้นรถเขาด้วยความดีใจ (ลืมเรื่องที่เขาอนกับน้องสาวฉันเมื่อคืนวันก่อนนั้นไปเสียสนิท) ใจชัวมารับฉัน... ถึงแม้ว่าเขาจะปล่อยให้ผู้หญิงที่ถือของมาเต็มสองมือเปิดประตูรถและยัดตัวขึ้นไปเองก็ไม่ใช่ไร เขาน่ารักที่ซุ่มดุด

เมื่อประตูถูกปิดลงและเหล่าถุงของฉันถูกโยนไปไว้ที่เบาะหลังจนหมดแล้ว รถก็ออกทันที ฉันหันไปจ้องมองใบหน้าหล่อเหลาราวกับเจ้าของแฟนตัวเองแล้วฉีกยิ้มกว้างอย่างซาบซึ้ง

เห็นมัยละ เห็นมัย ถึงแม้ว่าเขาจะทำตัวนิสัยแย่งๆ นานา แต่เขาก็ยังมีมนัารักๆ อยู่เยอะแยะ...

"ยิ้มอะไรของเธอ เป็นเอ๋อไรเง" เขาพูดโดยที่ไม่มองหน้าฉันด้วยซ้ำ "นี่เง ผลของการไม่กินไอโอดีน"

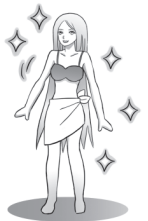
"..." ฉันยิ้มค้าง

"รู้จักไอโอดีนมัยเนีย ที่อยู่ในเกลือเง"

...ใช่ เขามีมนัารักเยอะแยะ เพียงแต่ไม่ใช่มนัานี้เท่านั้นเอง

เออละ ฉันหุบยิ้ม... ก็ได้

"นายไม่รู้อะไร เกลื่อนะเป็นสาเหตุในการทำให้อ้วนซัดๆ เลยนะ มันทำให้ตัวบวม แถมทำให้เราหยุดกินไม่ได้ ถึงแม้ว่าเกลือจะแทบไม่มีแคลอรีเลยก็ตาม เกลื่อนะทำให้เรากระหายน้ำ ยิ่งเรากินเกลือเข้าไปแล้วดื่มน้ำตาม ร่างกายเราก็จะยิ่งบวม บวม บวม ผิวจะเสีย หน้าก็จะบาน

An illustration of a young man and woman. The man, on the left, has dark, wavy hair and is wearing a black suit jacket. He is looking down at the woman's hand with a gentle smile. The woman, on the right, has long, wavy brown hair and is wearing a blue blazer over a white lace-trimmed top. She has a small red bag slung over her shoulder and is looking up at the man with a slightly nervous or shy expression. The background is a simple light blue with some diagonal lines.

อ้อๆ ความสัมพันธ์ระหว่างฉันกับแฟนดูเหมือนจะไม่มีอะไรเกินหน้าเลย
สองปีที่ผ่านมา 'แอสซ' คนนี้ต้องหน้าชื่นอกตรมมากแค่ไหนเขาเคยสับสนได้บ้างมัย T^T
แถมในสายตาของคนอื่นๆ ยังมองว่าเราเป็นคู่ครองที่ไม่เข้าไปด้วยกันได้เลยอีกต่างหาก
ฉันคือสาวปาร์ตี้เกิร์ลตัวแม่ ^-^ ส่วน 'โจเซฟ' คือหนุ่มขี้นกตัวพ่อ *-
กว่าจะยอม... เรื่องพวกนั้นไม่ทำให้ฉันเซ็ดเลยสักนิด เพราะถ้าคิดๆ ดูแล้ว เรื่องที่ฉัน
เห็นเขานอนอยู่ในห้องเดียวกับยัยน้องสาวตัวดีของฉันนะ (ร้ายกาจมาก! >O<)
ทำให้ฉันปวดใจมากกว่า เออ! แต่อย่างน้อยฉันจะปล่อยให้เขาหลุดมือไปได้ง่ายๆ ละ
ผู้ชายคนนี้ฉันรักฉันหลงของฉันมานาน ตั้งแต่สาเหตุที่เขาอมคบกับฉัน
จะทำให้ละสักมาจนถึงทุกวันนี้ก็ตามเหอะ ยิ่งเียงฉันก็จะพยายามทำทุกวิถีทาง
เพื่อให้เขาหันมารักฉันทั้งตัวและหัวใจให้จงได้เลยคอยดู! ^O^

Jamsai Love Series

ISBN 978-616-06-0607-8

9

786160 606078

ราคา 149 บาท